

133 51/97

SCI-FI

Kč 19,00

Perry Rhodan

KOVOVÍ OTROKÁŘI

OD LEDNA 1998 NAVÍC PERRY RHODAN – THOREGON

WILLIAM VOLTZ

Kovoví otrokáři

Knihovnička Perry Rhodan 133 Přeložil Jaroslav Kuťák Digitalizoval Pawwlik

Seržant Čik Gallik přehodil nohy přes pelest lůžka a opřel si bradu do dlaní. Ještě před nedávném byl pouze desátníkem, ale po boji s arkonidskou robotskou lodí HAT-LETE, kde obstál jen se čtyřmi muži, byl povýšen.

Gallik zívá, natáhl nohu a kopl do postele seržanta Oaliasona. Oaliason se lekl, poplašeně zamrkal a pak po Gallikovi zlostně šlehl pohledem.

„Co je?“ zavrčel.

Gallik si ho zamyšleně prohlížel. Oaliason usnul kdekoli a kdykoli, jako by ani neměl nervy.

„THEODERICH stojí uprostřed nicoty. V naší blízkosti nic není a tak se pohybujeme od ničeho k ničemu, “ vzdychl Gallik. „Zajímalo by mě, proč tomu tak je. Na co šéf vlastně čeká?“

Seržant Peer Oaliason otevřel skříňku, kterou měl k dispozici, a vytáhl z ní kousek žvýkacího tabáku.

„Taky bych to rád věděl, “ přiznal Gallikovi.

Od chvíle, co Gallika povýšili, vyvstala mezi nimi mírná rivalita. Oaliason byl už hodně dlouho seržantem, ačkoliv měl mnohem více zkušeností než Gallik.

"Při tvých známostech v centrále bych čekal, že jsi do šéfových plánů zasvěcen. " poznamenal Gallik.

Oaliason se usmál.

„Svoje známosti nezneužívám ke špiclování, “ řekl.

Gallik zavrtěl hlavou.

"Naše situace není nijak šťastná, “ řekl Oaliasonovi. „Vrak ztroskotané skokanské lodi TOTZTA IX leží na Panotolu přímo před nosem Posbiům. Druhá planeta slunce Panot se tím pádem pro nás stala zdrojem ohrožení. “

Oaliason znuděně zívá. „Vždyť už tam nikdo z nás není. Od chvíle, co Gucky zachránil Mahauta Sikhru, jsme se stáhli do ústraní.“

„Ano, “ přikývl Gallik, „ale z jedenácti fragmentálních lodí jsme dokázali zničit pouze jednu. Posádky zbývajících deseti si nyní v

klidu a pohodě studují skokanskou loď. Jak oznámil Sikhra, Posbiové opravovali i velkou hyperstanici. "

Oaliason si přesunul tabák do druhého koutku úst.

„Nechápu, proč by vrak nějaké cizí lodi pro nás mohl být nebezpečný. Je navíc tak poničený, že Posbiové budou mít co dělat, aby ho opravili. "

„Posbiové mohou sebrat a vyhodnotit informace palubního počítače, " zabručel Gallik.

Oaliason vytřeštil oči.

„Ty mě ale umíš vyděsit! Jaké informace máš na mysli?"

„Taková skokanská loď létá na mnoho planet. Jejich souřadnice a jiná důležitá data jsou uloženy v paměti počítače. Stačí si je vyvolat. "

Oaliason přestal žvýkat.

„To znamená.... že... Pak Posbiové můžou snadno najít planety naší Galaxie, na kterých je organický život. "

„Ano, " přikývl ztěžka Gallik, „všechny možné planety: i Zemi!"

* * *

„Ztrácíme čas, šéfe, " poznamenal dunivým hlasem hromotluk Jefe Claudrin. „Posbiové si prohlížejí vrak a my... "

„Bohužel musíme riskovat, Jefe, " odpověděl Rhodan, „Není možné vrátit se na Panotol bez odpovídající výzbroje. Proti fragmentálním lodím bychom byli bez šance. "

„Jistě, pane, " procedil Claudrin mezi zuby.

„Myslím, že byste si měl dopřát trochu klidu, Jefe, " namítl Bully. „Odpočiňte si, stejně musíme čekat, dokud nám Atlan nedoveze bombičky. "

„Bombičky", o kterých Bully mluvil, byly těžké fúzní bomby s energetickým výkonem zhruba 600 miliard tun TNT. Atlan objevil princip jejich výroby v arkonidských archívech. Staří Arkonidané tuto zbraň používali k ničení vesmírných těles do té doby, než byla vynalezena arkonská bomba o síle 600 gigatun.

„Doufám, že admirál bude mít se svou teorií pravdu, " řekl Claudrin.

Rhodan se usmál a poklepal mu na rameno.

„Nemalujte čerta na zeď, Jefe. Atlanův návrh transportovat tyto bomby pomocí fiktivního transmiteru do bezprostřední blízkosti fragmentálních lodí se mi zdá dobrý. "

Ovšem Claudrin nebyl o úspěchu takové varianty přesvědčen.

„Fiktivní transmitery zatím nedokázaly proniknout ochrannými štíty lodí Posbiů, " řekl.

„Však se o to tentokrát ani nebudeme pokoušet, " odvětil Rhodan. „Bomby budou přeneseny do blízkosti lodí a pak budou aktivovány. Díky obrovskému energetickému výboji se struktura relativního štítu naruší. "

"Doufejme, že máte pravdu, pane. "

Bully mávl rukou. „Největší nebezpečí nám momentálně hrozí z vraku Skokanů... "

Když se to všechno sečetlo, situace Sluneční říše nebyla nijak růžová. Velká část Sluneční flotily a většina arkonidských lodí byla zaměstnána tím, že udržovala klid v Galaxii. Neustále totiž všude možně docházelo k rozběrům a pokusům revoltovat proti Atlanovi a jeho spojencům Pozemšťanům. I bez Posbiů a jejich obřích lodí by měl Rhodan starostí ažaž.

Ale jenom s nadějnými představami nebylo možné udržet Mléčnou dráhu v bezpečí. Administrátor dobře věděl, že bude muset bojovat každý den. Bylo potřeba zaútočit proti planetě Panotol, aby se zabránilo ztrátě skokanských dat.

Claudrin zasmušile sledoval panoramatickou obrazovku, jako by tam hledal řešení problémů. Jedním ze světelných bodů, na které se díval, bylo slunce Panot, 2 118 světelných let daleko o hvězdokupy M13.

„Strukturální otřesy v sektoru 3 CI-78!" vzrušeně zvolal Reg Thomas, první důstojník vlajkové lodi THEODERICH. „Z hyperprostoru přiletěla osamělá loď, pane!"

Vesmírné zaměření začalo pracovat. Na obrazovkách se ukázal menší kulovitý křižník, který se velmi rychle blížil k THEODERICHU.

„Letí k nám naše zbraně, pane, " s úlevou konstatoval Claudrin.

Rhodan navázal videofonní spojení s arkonidskou lodí a na

monitoru se objevila dobře známá tvář.

„Atlane!“ ujelo mu. „Ty nám ty bomby vezeš osobně?“

Atlan se usmál.

„Takový nebezpečný náklad bych přece nemohl nikomu svěřit, “ přiznával Rhodanovi. „Vezu ti padesát bomb. Upřímně řečeno, barbare, necítil jsem se při letu dvakrát dobře. Pořád se mi hlavou honila představa, že by některá ta bomba mohla vybuchnout a proměnit mou loď v atomární prach. “

„Jistě tě uklidní, že totéž riziko nyní převezmeme my, “ odpověděl Rhodan. „Už jsme na tebe čekali. Commodore Claudrin připravil sklad zbraní... Mluvte, Jefe. “

Claudrin přistoupil k monitoru.

„Byla řeč o padesáti bombách... ?“

„Správně, commodore. “

„Vezete jich jenom padesát?“ dodal zklamaně Epsaleran. „To znamená, že v případě potřeby zneškodníme pouze padesát fragmentálních lodí?“

Atlan byl zvyklý, že Rhodanovi muži hovoří o věcech naprosto upřímně a otevřeně, proto na Claudrinovu poznámku zareagoval klidně a věcně.

„Tohle nejsou obyčejné bomby, commodore. Jejich výroba spotřebuje mnoho času i neobvyklého materiálu. Když budete mít trpělivost, za čtyři týdny vám dodám dalších padesát, možná i o pár víc. “

Claudrin zavrtěl mohutnou hlavou. „Bylo to ode mne hloupé, pane, “ přiznal. „Dělal jste, co jste mohl. Teď bude na nás, abychom s těmi bombami neplýtvali. “

„O tom nepochybuji, “ řekl Atlan.

„Dobrá, Imperátore, “ ukončil debatu Rhodan, „takže teď bychom je mohli převzít. “

* * *

Netrvalo to ani hodinu a nebezpečný náklad se nacházel na palubě THEODERICHA. Atlan přiletěl s člunem, aby se osobně podíval na přípravy Pozemšťanů k boji. Jakmile byly gigabomby

dopraveny do blízkosti transmiteru, Atlan se společně s Perrym Rhodanem vrátil do velínu.

„To bychom měli, " spokojeně konstatoval Rhodan. „Teď už bude záležet jen na tom, abychom uskutečnili své plány. "

Protože Atlan věděl, že Rhodanovo vítězství nebo porážka určí stejnou měrou i jeho vlastní osud, zajímal se o Administrátorovy úmysly.

„Jak chceš vlastně proti Posbiům zakročit, Perry?" zeptal se.

Rhodan chodil po velínu sem a tam. Když minul šéfa jednotky mutantů Johna Marshalla, kývl mu na pozdrav.

„Mám v úmyslu vyslat na povrch planety Panotol speciální jednotku. "

„To bude těžké, " přerušil ho Arkonidan.

Rhodan bezděčně pohládl aktivátor buněk, který nosil na prsou. Měl stejný jako Atlan. Tihle dva muži byli díky aktivátorům, darovaným bytostí z planety Poutník, prakticky nesmrtelní, pokud by nebyli zabiti násilím.

„Pošlu tam patnáct mutantů, především pak teleportera Guckyho. Marshall bude velet. K jednotce bude patřit ještě také pětatřicet techniků a vědců, kteří se vyznají v systému akonského transmiteru."

„Možná si vzpomínáš, že se na palubě TOTZTY IX jeden akonský transmitter nacházel, " netrpělivě dodával Bully.

„Takže vy ho chcete aktivovat, " překvapeně poznamenal Atlan. „Chcete s jeho pomocí vysvobodit Skokany, kteří se nacházejí v posbiovském zajetí?"

„Seš hlavička!" zapištěl Gucky.

„Marshall a jeho skupina si předsednou na malý křižník SAN JOSE a odtud nepozorovaně přeskočí do atmosféry Panotolu, " řekl Rhodan.

„Nepozorovaně?" podivil se Atlan. „Nemyslím, že by s tím Posbiové souhlasili. "

Rhodan přitakal. Věděl, že musí najít způsob, který by zabránil předčasnému zničení SAN JOSE. První Administrátor věřil, že objevil možnost jak odlákat pozornost Posbiů od Marshalla a jeho průvodců.

„Dva tisíce těžkých jednotek Sluneční flotily jsou připraveny, "

řekl Atlanovi. „V jejich čele pronikne do soustavy Panotu THEODERICH a bude robotům ztěžovat život. Díky vzniklému chaosu by se mělo jednotce podařit proniknout na planetu. "

Arkonidan se zadíval na Rhodana a chvilku přemýšlel.

„Přistání vypadá proveditelně, " přiznal. „Ale co se stane, až se jednotka dotkne povrchu Panotolu? Víš přece, že každý Posbi okamžitě reaguje na charakteristické buněčné frekvence organických bytostí!"

„Máme něco, " odpověděl Bully. „Členové jednotky dostanou robotské masky, nesrovnatelně lepší než ty, co jsme dosud používali."

„Podařilo se nám vyvinout elastickou ocelovou tkáň, která organické bytosti umožňuje, aby se vydávala na robota. Pochopitelně, že přitom musí mít u sebe individuální absorbér, který zamezí vyzařování individuálních frekvencí. Myslím, že Marshallovo komando bude mít úplnou volnost pohybu. "

Atlan přemýšlel.

Pak se zeptal: „Kam instalujete přijímací transponder? Skokani, kteří na Panotolu vejdou do akonského transponderu, musejí přece někde vyjít ven. "

„Správně, " usmál se Rhodan. „V pozadí bude čekat plukovník Pfayl s lodí ALEXANDER. Na palubě této superobří lodi bude zabudována přijímací stanice. Tímto způsobem dostaneme zajatce rychle ze zóny nebezpečí. "

„Na nic nezapomeneš, že?" posměšně zjišťoval Atlan.

„Snad ne. " odpověděl Rhodan. "Zapomnětlivost by se v naší situaci rovnala sebevraždě. "

Atlan opět zvažněl. Během posledních měsíců pohlubl. Měl příliš mnoho starostí.

„Jakou roli budu při této akci hrát já?" zeptal se.

"Vrátíš se na Arkon a připravíš rezervní flotilu, " navrhl Rhodan. "Pokud bychom to potřebovali, tvé lodi by nás podpořily ze zálohy. "

"Souhlasím. " přikývl Atlan.

Gucky vzdychl a přerušil rozhovor.

„Co je mu?" zeptal se Atlan.

Perry mávl rukou. „Gucky je velmi pohodlný, vždyť víš.

Vlajková loď flotily je pro něj málo komfortní, takže nám to musí pořád dávat najevo. "

Gucky zlostně zakoulel očima. Ukázal na svou sedačku a řekl: „Už z ní mám na zadku mozoly!"

Rhodan potlačil smích a položil ruku příteli Atlanovi na rameno. „Myslím, že nám už brzy nebude moc do smíchu... Plukovníku Claudrine, zavolejte velitelům všech lodí. Přesně za půl hodiny zrychlíme a rozletíme se k soustavě slunce Panot. Každý jednotlivec nechť je informován o našich úmyslech!"

„Tentokrát je porazíme, pane, " dodal Reg Thomas a v očích se mu zajiskřilo.

„Přál bych si, abyste měl pravdu, " odpověděl Rhodan.

* * *

Perry Rhodan umístil v soustavě slunce Panot vícero pozorovacích křižníků, které sledovaly každý krok nepřítele. Velitelé lodí měli zakázáno navazovat kontakt s Posbii. Když Rhodan na palubě THEODERICHA vlétl v čele flotily do soustavy Panotu, okamžitě se s nimi spojil. Chtěl být přesně informován o protivníkově síle.

Major Urzinus, který velel strážním lodím, se okamžitě hlásil. Vypadal však neobyčejně vážně.

„Zaútočili proti vám, majore?" zeptal se Rhodan. „Nebo snad sestřelili některou z vašich lodí?"

„Ne, pane, neměli jsme žádné potíže - až na to, že nepřítel povolal dalších padesát lodí. "

Perry Rhodan strnul. Celou dobu čekal, kdy se v jeho plánech objeví chyba. Ted' to tady bylo...

„Jestli začneme před Posbiema utíkat, " podotkl Bully, jako by četl Rhodanovy myšlenky, „už se nikdy nezastavíme. Dobře, budeme bojovat se šedesáti loděma, ale zejtra jich může být dvojnásobek... Stejně, Perry, nesmíme před nima utýct. To by naši situaci jenom zhoršilo. "

„Myslím, že máš pravdu, " zamyšleně odpověděl Rhodan. „Určité riziko musíme podstoupit. "

Během následujících minut pak Rhodan oslovil velitele lodí své flotily. Výslovně je upozornil na posilu, které se Posbiům na Panotolu dostalo.

„Přesto se však pokusíme dotáhnout akci do konce, " řekl na závěr. „Naše bojová metoda bude spočívat v bleskurychlých útocích, které Posbiům znemožní použít transformační paprskomety. "

Pak se Rhodan naposledy ujistil, že SAN JOSE je připravena do boje, a pak už se dva tisíce lodí řítilo proti nevelké planetě, která se během posledních dní vyvinula v nejnebezpečnější planetu Galaxie.

* * *

Když se první lodě Pozemšťanů vynořily z librační zóny, Posbiové zareagovali nečekaně rychle. Část jejich lodí se okamžitě vznesla. Robotik Van Moders, který se zdržoval ve velínu THEODERICHA, poznamenal: „Hodně rychle se učí. Odhadli naše úmysly. To jen potvrzuje mou teorii... "

Čtyři těžké křižníky jednotky pronikly do atmosféry Panotolu a obklíčily jednu ze stoupajících lodí Posbiů. Ze supersilných paprskových děl vyšlehly paprsky. Relativní ochranný štít fragmentálního křižníku však bez obtíží vydržel.

Další lodě Posbiů stoupaly k nebi.

„Vypadá to, že startují, " hlesl Reg Thomas.

Lodě Pozemšťanů se všude kolem planety dostávaly do konfliktu s nepřítelem. Boj nabíral na úpornosti. Během deseti minut bylo tři sta křižníků natolik poškozeno, že se musely stáhnout do bezpečí.

„Utrpěli jsme velké ztráty, " zamumlal Van Moders.

THEODERICH se dostal do blízkosti jednoho z fragmentálních křižníků. Rhodan se uvolnil a vzal do ruky mikrofon.

„Transmitter připraven?" zeptal se.

Dříve než mu mohl major Nacros odpovědět, THEODERICH dostal první posbiovský zásah. Ochranné štíty se zachvěly, energetické štíty zavýly.

„Jestli to nevyjde..., " hlesl Rhodan.

Pak se ozval Nacros.

„Vše připraveno, pane!"

„Ted'!“ zvolal Rhodan.

Ve stejný okamžik major zmáčkl tlačítko odpalu. Superbomba, která ležela v ohnisku fiktivního transmiteru, se před zraky přítomných rozplynula, aby materializovala v blízkosti lodi Posbiů.

Její účinek byl obrovský. Vybuchla těsně u ochranného štítu fragmentální lodi, ta v mžiku praskla vedví a proměnila se ve druhý ohnivý míč vedle oslnivé exploze bomby. Jednotlivé součásti fragmentální lodi se rozprskly na všechny strany, takže plukovník Claudrin měl co dělat, aby dostal THEODERICH ze zóny ohrožení.

Posádka propukla v jásot. Van Moders si však drbal zátylek a přemýšlel, zda se Posbiové z této první porážky poučí, a pokud ano, jak rychle.

„Atlan měl recht, “ řekl Bully. „Jsou to účinný bomby. “

„Bohužel máme jenom jeden fiktivní transmiter, “ řekl Rhodan a ukázal na monitor. Flotila sváděla marný boj s nepřítelem. „Zatímco my vyřídíme jednu loď Posbiů, dvě stě našich lodí musí prchnout. “

„Nepřátelská loď sektor třicet!“ zvolal Thomas.

„Už je zajímáme, “ suše konstatoval Claudrin.

A blížily se dvě další fragmentální lodě. Rhodan se sklonil k mikrofonu. THEODERICH se doslova zavrtal do atomového orkánu, který lodě protivníka vyvolaly. Nacro zničil dvě fragmentální lodě, ale třetím výstřelem se minul. Vlajková loď se na okamžik musela schovat do librační zóny, aby unikla zuřivému útoku třetí lodi. Claudrin však posádce nedopřál odpočinek a vynořil se v blízkosti sedmi zarputile se bránících křižníků Pozemšťanů. Jeden z nich byl už natolik poškozen, že nemohl utéct.

„Pal, majore!“ zvolal Rhodan.

Další fragmentální loď vybuchla.

„Musíme je nějak odlákat od Panotolu, Perry!“ navrhoval Bull. „Dokud budou bojovat tady, SAN JOSE se nikam nedostane!“

Rhodanův podsaditý přítel měl bezesporu pravdu.

Rhodan navázal spojení s loděmi a přikázal velitelům, aby se stáhli z blízkosti planety, aniž by se vnořili do poloprostoru. Posbiové měli vidět, kam protivník prchá, aby dostali příležitost je následovat.

Claudrin vzdychl a změnil kurz THEODERICHA. Van Moders

se zoufale snažil křiknout na Rhodana svou informaci, ale Administrátor byl zaměstnán pozorováním pěti fragmentálních lodí, které se v sevřené formaci blížily.

„Myslím, že jich je na nás moc, šéfe!" hřímal Epsaleran, ale Rhodan nevydal rozkaz zapnout ochranný lineární pohon. Místo toho vzal do ruky mikrofon a měkce řekl: „Majore, jak rychle ovládáte transmitter?"

„Tak rychle jak jen budete chtít, pane!"

„Co máte v úmyslu, pane?" hlesl Claudrin.

Rhodan však neodpověděl a znovu se obrátil na majora: „Vyšlete dvě bomby, commodore, a pak hned přejdeme do poloprostoru. "

Claudrin neměl čas na další otázky nebo protesty, protože THEODERICH už prolétal rojem pěti fragmentálních lodí.

„Máme je, máme je!" zvolal Nacro a kdesi za ulétávajícím THEODERICHEM pukly dvě protivníkovy lodě.

„To bylo o chlup, " oznámil Claudrin a přejel si jazykem přes oschlé rty.

Když se pak THEODERICH vrátil do Einsteinova prostoru, ukázalo se, že je Posbiové sledovali a boj se tudíž přemístil hlouběji do vesmíru.

V následujících minutách se Rhodan omezil na blesková přepadení. Jeho křižník na mžik přilétl k nějaké fragmentální lodi, major Nacro poslal bombu a honem zase zmizeli.

Počet zničených fragmentálních lodí stoupl na dvanáct. THEODERICH se řítí od jednoho ohniska ke druhému, aby zasáhl všude tam, kde byly pozemské jednotky ohroženy.

„Máme první tucet, " spokojeně poznamenal Rhodan.

Konečně se k němu propracoval i Van Moders.

„Posbiové už drahnou dobu vysílají zašifrované volání, " vysvětloval. „Nějaká jsme zachytili. Bezesporu to je volání o pomoc."

„Volání o pomoc?" divil se Rhodan. „Vždyť zatím zasáhli nebo vyřadili z boje více než tisíc našich lodí. Proč volají o pomoc?"

„THEODERICH, pane, " řekl vědec. „Posbiové hned poznali, jak jim je nebezpečný. "

Rhodan neměl důvod o jeho slovech pochybovat.

„Takže co podle vás Posbiové nyní udělají?" zeptal se Rhodan.
„Komu je adresováno volání o pomoc?"

„Pravděpodobně sem přiletí další fragmentální loď, pane. "

„To mi to říkáte teprve teď?"

„Snažil jsem se, pane, ale... "

„Dobrá, musíme okamžitě jednat, " nařizoval Rhodan.

„Kdybychom čekali ještě déle, nebezpečí příletu dalších fragmentálních lodí poroste. Posbiové mají co dělat, nastala tedy nejvhodnější chvíle, aby SAN JOSE přešel do akce. "

* * *

Sedm set mil daleko od THEODERICHA měl major Elmer Jenkins na monitorech zhruba stejný obrázek jako Rhodan. Se smíšenými pocity pozoroval bitvu, které se jeho loď neúčastnila. Občas se podíval na Johna Marshalla, ale šéf jednotky mutantů zůstával naprosto klidný.

Když se na něj Jenkins poněkolikrátě ohlédl, zeptal se: „Co vás trápí, majore?"

Jenkins se začervenal. Rozpačitě se obrátil.

„Právě jsem přemýšlel, jak to co nejlépe provést... "

Myšob Gucky v tu chvíli materializoval těsně před majorem.

„Vaše starosti bych chtěl mít, " zapištl. „Lineární pohon nás dopraví až těsně k Panotolu. My si oblíkneme arkonidský bojový oblek a vystoupíme. SAN JOSE pak zase zmizí. Je to prostý. "

„Jistě, " kývl Marshall, „čím blíže u planety se vynoříme z librační zóny, tím lépe. "

Jenkinsovi se však přesto neulevilo. Nebyl zdaleka tak otrlý a protřelý bojovník jako muži, které vezl...

„Pane!" ozval se spojař. „Mám videofonní spojení s THEODERICHEM!"

Hned nato se na monitoru ukázal Rhodan.

„Jste připraven, majore?"

Z Jenkinse spadla všechna nervozita.

„Můžeme začít, pane. "

„Dobrá, " spokojeně kývl Rhodan. „Stáhněte se ihned ze svého

stanoviště, ať vás Posbiové nezaměří. "

Jenkins potvrdil a Rhodan se obrátil na Marshalla: „Vypadá to, že Posbiové dostanou posily. Přesto však akci uskutečníme podle plánu, John. Nemyslím si, že roboti poznali skutečný smysl našeho útoku, ale buďme raději opatrní. Van Moders má novou teorii, která...”

„Ne!“ bránil se Marshall. „Vysvětlíte mi ji, až se vrátíme na palubu THEODERICHA, ano?”

Rhodan se tlumeně zasmál. „Přeji si, aby to bylo co nejdříve, " řekl. „Moders mezitím jistě vymyslí nějaké další hypotézy. "

„Určitě, " zabručel Marshall.

Rhodan zvedl ruku na pozdrav. Marshall krátce přikývl a pak bylo spojení zrušeno. Šéf mutantů položil Jenkinsovi ruku na rameno.

„Takže, majore, " řekl. „Teď musíte ukázat, co ve vás vězí. "

Jenkins vydal rozkazy. Pohonné agregáty se rozběhly naplno a SAN JOSE zrychlil. Marshall se mezitím otočil ke svým lidem: „Oblečte si bojové obleky. Zkontrolujte funkčnost. "

Lod' SAN JOSE zmizela v poloprostoru a řtila se proti Panotolu. U výstupu se shromáždilo padesát mužů jednotky. Nemluvili spolu - každý věděl, jaký ho čeká úkol. Vše záviselo na tom, jestli Posbiové naletí na jejich trik a dají Pozemšťanům příležitost, aby pomocí transmiteru vysvobodili zajaté Skokany.

John Marshall pohlédl na své muže.

„Tlakové helmy uzavřít!" přikázal.

Řídká atmosféra Panotolu měla pro člověka příliš málo kyslíku. Pak přišla informace, že se SAN JOSE zastavil. Jenkins zkontroloval pozici a po dvou minutách vypnul lineární pohon.

* * *

„Lod' brzdí!" oznamoval Jenkins.

Marshall se podíval na Guckyho, který ledabyly postával vedle výstupu.

„Lod' proniká do atmosféry, " pokračoval Jenkins. „Žádné nepřátelské lodě nablízku!"

SAN JOSE rychle ztrácel výšku, i když neměl na Panotolu přistát. Marshall poslouchal kapitánovy informace o výšce.

„To stačí, " řekl nakonec.

Sotva se ozval, vnější výstup lodi se začal otevírat. Planetu měli přímo pod sebou.

„Vyskočit!" přikázal Marshall.

Viděl jak nejdříve mizí Bert Islacker, pak rychle po něm následovalo dalších deset mužů. Nyní byl na řadě i telepat. Gucky a Norton byli u něj. Myšob pronesl jakési nesrozumitelné poznámky, pak Marshall zapnul agregát a byl venku.

Rozhlédl se a přepočítal muže.

Když se ohlédl za lodí, SAN JOSE už byla pryč.

Zůstali odkázáni sami na sebe. Dole na ně čekal nemilosrdný nepřítel, ten nejhorší, jakého lidstvo dosud poznalo. Všude kolem dosedali muži speciální jednotky.

Na Panotol přišlo padesát mužů, aby Posbiům sebrali kořist. Podle počtu fragmentálních lodí soudě se na planetě musely pohybovat mraky robotů. Pravděpodobně byli docela všude.

Padesát mužů...

Padesát mužů proti obří armádě robotů na Panotolu!

* * *

Rhodan zachytil hlášení majora Jenkinse. Kývl na Jefeho Claudrina.

„Dokázali to, " řekl. „Flotila se může stáhnout. " Epsaleran ihned vydal odpovídající rozkazy všem velitelům. Z poloviny boje neschopná flotila lodí Pozemšťanů se stáhla ze soustavy slunce Panot zpět.

Cíle však bylo dosaženo: Marshall a jeho muži přistáli na Panotolu!

* * *

Špinavá skvrna na hnědožluté krajině pod Johnem Marshallem se rychle zvětšovala a nabírala obrysy. O něco později už telepat

dokázal rozlišovat jednotlivé budovy loděnic. Skokani vybudovali svou základnu v blízkosti rovníku. Kolem průmyslové oblasti stály obytné čtvrti. Kráter, pokrytý zeskelnatělou vrstvou minerálů, označoval místo, kam dopadl projektil Posbiů a kde našli smrt patriarchové Totztal a Hunzkhin.

Zbytek planety pokrývala nehostinná poušť.

Marshall a jeho muži nyní letěli nízko a pátrali po vhodném úkrytu.

„Tady Marshall, " ozvalo se v helmových reproduktorech mužů. „Nalevo od základny, asi pět kilometrů od vnějších obytných kopulí, je vidět přírodní horský hřeben. Tam přistaneme. "

Pak zamával, aby se podle něj mohli ostatní orientovat.

„Škoda, " zklamaneč poznamenal Gucky. „Já doufal, že přistanu v náručí nějakýho Posbie. "

„Rasi, " obrátil se Marshall na Čubaje, přestože nevěděl, který z mužů vedle něho je teleporter, „skoč společně s Guckym na místo, které jsem vybral, a zjistěte, jestli tam nejsou Posbiové. "

Zeshora vypadala krajina opuštěně a bezpečně, ale Marshall chtěl předejít zbytečnému riziku.

Čubaj a Gucky dematerializovali, ale Gucky se po třech minutách vrátil.

„Všecko v pořádku, " oznamoval. „Ras se ještě trochu porozhlídne. "

Marshall začal klesat. Brzy objevil mezi dunami Čubajovu postavu. Afričan se mu ozval ve sluchátkách.

„Všude kolem je jenom písek, " řekl. „Nevím, co by tady Posbiové chtěli hledat. "

Přistáli vedle teleportera. Speciální výbavu schovali do malého stanu. Plochý kopec jim bránil ve výhledu na stanici Skokanů.

„Ruscher a Jembrovski na svah, " přikázal Marshall. „Sledujte každý pohyb uvnitř loděnice. Chci od vás mít informace v pravidelných intervalech. "

Oba technici vylezli nahoru a zaujali stanoviště, odkud dobře viděli na stanici Skokanů.

„Nebudeme plýtvat časem, " řekl Marshall. „Kromě toho se jeden z teleporterů porozhlédne uvnitř naší operační oblasti,

abychom měli přehled. Půjde Kakuta. "

Malý Japonec přikývl. Gucky rozzlobeně zakoulel očima, ale neodvažoval se nic namítat. Bylo na něm vidět, že by mnohem raději šel místo Kakuty. Marshall na jeho němou demonstraci nevole nereagoval a staral se dál o přípravu vlastní akce.

„Materializoval bych na jedny z kopulí, " řekl Gucky Kakutovi.

Mutant přikývl.

„Dobrej teleporter by možná skočil i dovnitř kopule. "

„Ano, " suše odpověděl Kakuta. „Právě jsem na to myslel. "

Gucky už nestačil vycenit hlodák na znamení zlobné reakce, protože Japonec v tu chvíli dematerializoval.

* * *

Ze tří teleporterů jednotky mutantů měl Tako Kakuta nejvyváženější charakterové vlastnosti. Gucky byl individualista a nevypočitatelný samorost, zatímco Ras Čubaj často podléhal nezkrotnému temperamentu. Kakuta se uměl vzorně ovládat a měl skvělou sebekázeň. Každý úkol vykonal velmi svědomitě.

Když materializoval na kovoplastikové kopuli, okamžitě si lehl na břicho, aby ho nikdo nespasil. Rychle poznal, že v okolí kopule mu nic nehrozí. Kromě toho nebylo pochyb, že jeho robotská maska včetně absorbérů perfektně fungují, protože Posbiové ještě nezaútočili. Roboti o existenci malé jednotky Pozemšťanů nevěděli.

Japonec tam stál poněkud těžkopádně, protože mu skafandr znemožňoval pohyb. Prohlížel si kopuli a zvlášť vývody vzduchotechniky. Skokani potřebovali stejně jako lidé dobrý vzduch, protože vzduch Panotolu pro ně nebyl dýchatelný.

Kakuta se doplazil k jednomu z vývodů. Pokud Posbiové jednali logicky, pak umístili zajatce někde v takové kopuli, kde mohli Skokani dýchat.

Kakuta si tím však musel být jist. Musel najít způsob, jakým proniknout dovnitř.

Když se pořádně rozhlédl, objevil na stěnách okolních kopulí zavřené kulaté průzory. Teleportoval na opačnou stranu jedné z budov a měl štěstí: dva průzory byly otevřené.

Vykročil tedy tím směrem, když vtom z kopule vyšli tři Posbiové. Dva připomínali písmeno Z, třetí trochu potlučený čtverec.

Kakuta zprvu strnul, protože si myslel, že ho objevili. I kdyby ho považovali za robota Skokanů, určitě by se sami sebe v duchu ptali, co pohledává nahoře na kopuli. Posbiové však pokračovali v cestě a zmizeli za rohem. Kakutovi přitom stoupla krev do hlavy a rozbušilo se mu srdce.

Posbiové byli všude.

Teleporter provedl krátký skok do hlubiny. Plocha mezi kopulemi zela prázdnotou, ale přece jen se rozhlédl a pak se rozběhl ke kopuli, do které se chtěl podívat. Říkal si, že pokud by potkal nějaké Posbie, choval by se naprosto normálně jako robot Skokanů, který si jde po své práci.

Přesto však byl docela rád, když došel k prvnímu vstupu. Trochu se natáhl, aby viděl dovnitř.

Spatřil místnost se zhruba třiceti zajatci. Skokani seděli mlčky a odevzdaně na podlaze, někteří si tiše povídali. Vtom se jeden z nich podíval k oknu a uviděl Kakutu. Okamžitě cosi křikl na vousatého muže, který seděl opodál. Muž vstal a rozvážně krácel k oknu. Netvářil se však nadšeně, spíše nedůvěřivě.

Zajatci ztratili klid. Vstávali a blížili se k oknu. Kakuta by jim rád dal znamení, ale obával se reakce Posbiů.

Patriarcha cosi řekl, jeho rty se rychle pohnuly. Japonec bezděčně pokrčil rameny.

Vtom do místnosti vešel Posbi. Skokani bojácně ustupovali. Mutant se bleskurychle příkrčil. Nechtěl, aby ho robot spatřil.

Přemýšlel, jestli se Skokani dokáží s Posbii dorozumět, a pokud ano, zda jsou tak hloupí, aby prozradili svůj objev. Kakuta se rozhlížel. Nepovažoval za nutné navštěvovat další kopule. Nyní s jistotou věděl, kam Posbiové umístili své zajatce. Rád by jim vlil do duší trochu naděje, přestože neměl Skokany pro jejich činy příliš v lásce. Jenže proti nemilosrdným Posbiům musely všechny organické bytosti vesmíru držet při sobě.

* * *

„Posbiové drží Skokany v těch kopulích, " vysvětloval po návratu Marshallovi. „Vypadá to, že je hlídá jenom pár robotů, kterých bychom se v případě nutnosti snadno zbavili. "

„Zjistil jste něco o loděnici a dalším průmyslovém zařízení?" zeptal se šéf jednotky.

„Řekl bych, že výroba běží dál, " odpověděl Kakuta. „Jak víte, zařízení funguje zcela automaticky. Posbiové zatím žádnému robotovi nebránili v jeho činnosti. "

„Naopak, " ozval se Islakker. „Každé mechanické bytosti se snažili pomáhat. "

„To nám usnadní vstup do loděnice, " spokojeně konstatoval Marshall. „Podle našich dosavadních zkušeností se na stanici zdržuje nejméně tisíc skokanských robotů, řízených počítačovým kontrolním systémem. Nebude příliš těžké vmísit se mezi ty stroje. Když budeme opatrní, nevšimnou si nás. "

„Nejlíp, když se rozdělíme do skupin, " dodal Gucky.

„Ne, " odporoval Marshall, „zůstaneme při sobě. V případě potřeby pošleme teleportery napřed jako průzkumníky. "

Wuriu Sengu se zeptal: „Proč nejdemo rovnou k vraku TOTZTY IX a nepustíme se do práce? Když si nás Posbiové nebudou všimat, je přece jedno, kam půjdeme. "

Marshall sklonil hlavě paprskometu a nakreslil do písku mapu.

„Tohle je loděnice, " řekl. „Tady, " nakreslil bod, „leží vrak lodi Skokanů. Máme skutečný důvod domnívat se, že Posbiové kontrolují počítačový centrální systém stanice. Vědí tedy o činnosti skokanských robotů. Okamžitě by si všimli, kdyby skupina cizích robotů maširovala k TOTZTĚ IX. "

Na Senguově čele vyvstaly vrásky. „Co se změní na naší situaci, když vyjdeme ze základny a půjdeme k lodi?"

Přestože Marshallova tvář nebyla téměř k poznání, všichni věděli, že se usmívá, když říká: „Dobrá, věci se mění. Půjdeme v doprovodu několika tuctů skokanských robotů, kteří ponesou speciální nářadí. "

Sengu překvapeně namítl: „Ale vždyť si přece myslíte, že Posbiové všechny činnosti skokanských robotů kontrolují? A že by se divili, kdyby šli skokanští roboti k vraku!"

„Počítač jim vydá patřičný rozkaz, " ujišťoval ho Marshall.

„Cože?"

Marshall vytáhl podlouhlou disketu. „Víte, co to je?"

„No..., nějaká disketa... "

„Skokanská disketa, " usmál se Marshall. „Je určená pro počítače, které používají Skokani. "

„Vy chcete změnit naprogramování?"

„To bude teprve první část našeho úkolu, " oznamoval Marshall. „Pak společně s opravárenským komandem dorazíme k TOTZTĚ IX."

„Ale co Posbiové?"

Marshall smazal špičkou boty kresbu v písku. „Projdeme základnou. "

Sengu nebyl mužem, který by se oddával iluzím. Věděl, že vstoupí do zóny smrti, že se v ní určitou dobu zdrží a že už se z ní možná nikdy nedostanou. Marshall se měl pohybovat mezi nepřáteli jako by patřil k nim. Nejenom to - měl v plánu dělat věci, které by každého ohrozily na životě.

Půjdou tedy přímo do náruče smrti? Sengu se zahleděl na příslušníky komanda a přemítal, o čem asi momentálně přemýšlejí. Vzdychl a zkontroloval přívod kyslíku. Asi se všichni zbláznili...

„Jdeme!" ozval se Marshall.

Je to jako bychom vykročili k okraji propasti, pomyslel si Sengu.

Cestou se rozdělili na pět skupin, kterým veleli Marshall, Sengu, Čubaj, Kakuta a Atkins. Gucky šel s Marshalllem.

* * *

Krátce předtím, než Marshall se svou skupinou dorazil k první obytné kopuli, ztratil z dohledu skupinu Rase Čubaje.

V čele kolony pochodoval telepat. Minuli prostranství, potažené tmavou hmotou. Přibližně uprostřed byly zřízeny vyvýšeniny jako u bunkrů. Pohybovaly se mezi nimi desítky velmi zaměstnaných skokanských robotů. Marshall viděl, jak stroje v pravidelných intervalech mizí pod zemí s nějakým nákladem.

Bez zaváhání si to namířil tím směrem. Odhadoval, že se musí

jednat o podzemní skladiště, kde bude uloženo nějaké vzácné zboží.

Roboti si přibližujících se lidí nevšímali. Stupidně poslouchali své programy, které jim patrně neukládaly nic než tuhle práci.

Marshall dostal odvážný nápad. Vykročil k řadě robotů, počkal, až se mezi nimi utvoří místo, vklouzl mezi ně a mířil společně s nimi k vykládacímu otvoru. Už chvíli nato však zalitoval, protože mu do náruče vypadl těžký balík. Pod jeho vahou se málem složil. Ale nakonec přece jen nabral rovnováhu a snažil se udržet krok s robotem před sebou. Marshall pomyslel na Guckyho, který by mu s tou tíhou snad mohl pomoci, ale všichni jeho muži měli sami dost práce s tím, co museli nést, protože se k němu přidali.

Vzdálenost ke vchodu do podzemí se zdála nekonečná. Neodvažoval se otočit, protože si uměl představit jak se jeho devět druhů potácí pod těžkým nákladem.

Skokanský robot před Marshallem došel ke vstupu a zmizel.

„Vy za ním nepůjdete, že ne?“ ozvalo se mu ve sluchátkách.

„Nic jiného nám nezbyvá, “ odpověděl.

Marshall nahlédl do vchodu a spatřil dlouhou osvětlenou chodbu. Vzdychl a vstoupil. Robot, který šel před ním, mířil k jakémusi dopravnímu pásu. Odložil balík a vrátil se k východu.

„Proboha, šéfe, “ zaúpěl Islacker. „Jde zpátky pro další náklad. To my už ale nemusíme, že ne?“

Marshall dorazil k pásu a s úlevou složil náklad. Islacker se připotácel k němu. Za technikem následoval robot, který se své zátěže zbavil s hravou lehkostí. Marshall kráčel podél pásu. Čekal, dokud se muži neshromáždí. Roboti si jich vůbec nevšímali a věnovali se jenom práci.

Gucky přišel jako poslední. Nechal svůj balík měkce dosednout na pás. Ostatní ho sledovali se závistí. Neměli telekinetické schopnosti jako on.

„Co teď?“ zeptal se pobaveně.

Marshall zamyšleně sledoval dopravní pás.

„Kam asi vede?“

„Zřejmě do po podzemního skladu, “ odpověděl Dr. Bryant.

„To je možné, “ řekl Marshall. „Ale nějak tomu nevěřím. “

Jokida se protlačil až k nim.

„Co je, šéfe? Máte nějaké podezření?"

Marshall natáhl paži a ukázal k pásu. „Myslím, že vede do centra základny. "

„Možná ano, " přikývl Dr. Bryant. „Jednoduše se jenom posadíme na pás a necháme se odvézt. "

„Nejdříve to vyzkoušíme, " odpověděl Marshall. „Gucky se podívá kousek po směru, kterým ten pás vede. My mezitím dojdeme ještě jednou pro náklad, abychom nebyli nápadní. Kromě toho musíme počkat na ostatní. "

„Šéfe!" zvolal Islacker. „Fakt ještě jednou?!"

„Přestaňte skučet a do práce, " okřikl ho Marshall.

Pak už bez odmlouvání vyrazili k východu, zatímco Gucky dematerializoval, aby se vydal na průzkum trasy pásu.

Marshall a Dr. Bryant vyšli ven jako první. Roboti právě ukončili práci. Už je nebylo vidět.

Na místě, kde nakládali, stáli tři Posbiové.

Marshall se zastavil tak nečekaně, že do něj Jokida zezadu vrazil.

* * *

Pro Rase Čubaje vypadaly všechny kopule stejně. Hypnotik André Noir, který krácel vedle něj, dobře věděl, že v případě náhlého ohrožení ho může zachránit pouze teleporter. Noir nezáviděl Kakutovi, Čubajovi a Guckymu jejich mimořádné vlohy, protože z vlastní zkušenosti dobře věděl, že takové mimořádné vlastnosti vedou jenom k velké míře nepohodlnosti života, jaký vedli.

Noirovy myšlenky byly přerušeny skokanským robotem, který se odlepil od stěny kopule. Čubaj se bezděčně zastavil. Robot krácel přímo k němu.

„Co po nás může chtít?" vzrušeně zašeptal Noir. „Nějak se mi to nelíbí. "

Než mohl Čubaj odpovědět, objevili se další dva skokanští roboti.

„Pokračujeme!" přikázal teleporter.

Jakmile došli k prvnímu robotovi, zvedl kovovou paži. Afričan sáhl na paprskomet, který nosil u boku.

„Vypadá to, jako by ha nás čekali, " ozval se Driftwood.

V Čubajovi se probudilo temné tušení.

„Zřejmě si myslí, že jsme je přišli vystřídat, " řekl.

„Vystřídat?" nechápavě zopakoval Norton. „Co tím myslíte?"

Čubaj cítil, jak mu na čele vyvstávají kapičky potu, přestože jeho bojový oblek byl příjemně klimatizován.

„Dělají tu něco, co máme my dělat po nich, " řekl mírně nervózně. „Jeich práce u kopule skončila, ale věří, že my v ní budeme pokračovat. "

Norton tiše zasténal. „U všech planet, Rasi! Co to tam ti hoši dělali? Nemůžeme přece jen tak něco..., jen tak v něčem jako by pokračovat... "

„Vždyť to jsou jenom vaše domněnky, Čubaji, " vmísil se Hanson. „Navrhují, abychom šli dál. " "Abychom na sebe upozornili Posbie?" energicky zavrtěl hlavou Čubaj. „Ne. Když se od nás čeká, že převezmeme práci, tak to prostě uděláme. "

Hanson vztekle kopl do kamínku. „Vždyť nevíme, co je to za práci!"

„Tak to prostě zjistíme, " řekl Čubaj. Byl stále neklidnější, protože roboti stáli bez hnutí, jako by čekali na jeho reakci.

Proto vykročil směrem ke kopuli. Ve stejnou chvíli se roboti probrali ze strnulosti a masírovali odtud.

Čubaj se se smíšenými pocity blížil ke kopuli. Zoufale pátral po něčem, co by mu mohlo naznačit, na čem tu roboti pracovali. Není jednoduché uvažovat jako skokanský robot, pomyslel si sarkasticky.

„Rasi, " ozval se Norton. „Podívejte se za sebe!"

Čubaj se ohlédl a žaludek se mu zcvrkl. Z opačné strany se blížili jiní skokanští roboti.

„Tohle bude ta skutečná druhá směna, " temně poznamenal Driftwood.

Tento poznatek teleportera ochromil. Pokud to sledoval některý z Posbiů, určitě si myslí své. To by byl začátek konce. Čubaj se snažil přemýšlet rychleji, ale ve stejnou chvíli by stejně případný nápad zamítl. Robotů se rychle blížili.

„Zdá se, že jedna ze skupin je tady navíc, " hořce poznamenal Hanson.

Jakkoli se mutant snažil najít východisko, žádné řešení ho nenapadlo. Čubaj nemohl udělat nic než vsadit vše na jednu kartu. Nevěřil, že by už na začátku narazil na takové potíže.

„Musíme dál, " naléhal.

Někdo ho zezadu chytil za paži. Když se otočil, uviděl Hansonovu rozzlobenou tvář.

„Ke kopuli?" vyjel. „To přece nemyslíte vážně?!"

„Já tady rozkazuju, " ostře opáčil Čubaj.

* * *

Islackerovo bezmezné zklamání našlo svůj odraz v hořké kletbě.

„Tiše!" ozval se Marshall. „Neztrácejme nervy!"

Posbiové je pravděpodobně ještě nespatri, protože dál sledovali činnost skokanských robotů.

„Co budeme dělat?" zeptal se Dr. Bryant.

Marshall sledoval skokanské nákladní roboty jak se řadí do trojstupu a odcházejí. Teď už bylo příliš pozdě na to, aby se k nim připojili.

Gucky se ještě nevrátil, takže nemohli s určitostí říct, kam transportní pás vede. Marshall upřímně doufal, že se Posbiové nepřiblíží k bunkru. Mohli jen čekat a Marshall to sdělil Dr. Bryantovi, který ustoupil o pár kroků zpět do chodby.

Posbiové zůstávali na místě. Téměř to vypadalo, jako by zkoumali okolí. Marshall viděl skokanské roboty, jak mizejí za rohem. Nyní zůstali mezi nimi a vnitřní částí základny jenom tři Posbiové.

Pak se stalo něco, při čem šéfovi jednotky mutantů přeběhl mráz po zádech. Spoza kupole vyšli Tako Kakuta a jeho muži. Nemohli Posbie vidět.

Pokud by Kakuta udělal ještě dvacet kroků, dostal by se přímo do zorného pohledu Posbiů.

„Tako, " řekl Marshall naprosto klidně do helmové vysílačky. „Tady je Marshall. Vy nás momentálně nevidíte, ale my vás ano. Pokud půjdete dál tímto směrem, vběhnete přímo do náruče našim přátelům. "

Viděl jak se Japonec zastavuje a zvedá ruku.

„Co máme dělat?“ zeptal se Kakuta. „Nejrozumnější by bylo se vrátit. “

Zatímco Marshall horečnatě přemýšlel, materializoval vedle něj Gucky.

„Tvoje domněnka byla správná, John, “ oznámil. „Pás vede do fabriky. Cestou je pár mezistanic. “

„Viděls Posbie?“

„Ne, “ odpověděl myšob. „Občas pás kontroluje skokanskej robot, ale jinak je klid. “

„Šéfe!“ rozrušeně zvolal Kakuta. „Nemůžeme tady zůstat stát. Řekněte nám kde jste, abychom mohli jít za vámi. “

Transportní pás byl ideálním dopravním prostředkem, jako stvořeným pro jejich záměry. Umožňoval jim nepozorovaně proniknout na základnu. Otázkou však zůstávalo, jak má Marshall dostat všech padesát mužů do bunkru. Ti tři Posbiové tam pořád ještě trčeli a bránili Kakutově skupině v cestě.

Přes volné prostranství přijížděla tři robotská vozidla. Marshall k nim nedůvěřivě vzhlédl.

„Co to má znamenat?“ zeptal se Dr. Bryant.

„Pokuste se číst robotovi jeho myšlenky, “ podrážděně opáčil Marshall.

Vozy se zastavily a z kopule vyskočili tři skokanští roboti. Odešli k nákladovému prostoru a nechali se naložit. Vozidla mezitím nehlučně odjela a skokanští roboti se vydali s nákladem ke kopuli. Vtom se Posbiové pohnuli a vykročili k robotům, aby zkontrolovali jejich náklad.

Marshall se snažil najít v jejich chování nějaký smysl. Ten náklad byl patrně určen zajatcům. Posbiové chtěli zjistit, zda zajatí Skokani nedostanou nebezpečné zboží.

Automatická vozidla se zastavila u další kopule a procedura se opakovala. Než mohli roboti odnést náklad, Posbiové jej kontrolovali.

„Vidíte před sebou budovy, Tako? Ty, co se podobají bunkrům?“ zeptal se Marshall.

„Jistě, šéfe, “ odpověděl Japonec.

„Tak sem rychle utíkejte. Objevili jsme podzemní vstup na základnu. " "

* * *

Vnější vstup kopule byl otevřen jako na znamení, že vstupují roboti. Falešné střídání, Čubaj a jeho doprovod, tedy museli do vstupní komory. Nebylo jasné, co udělá skutečné střídání směny.

Co se stane, až budou Pozemšťané v komoře? Teleporter zděšeně zvažoval možnost, že by se komora uzavřela a zabránila by skutečným robotům ve vykonání jejich povinnosti.

Posbíové by si hned všimli, že něco nesedí.

Čubaj se kousl do spodního rtu. V žádném případě nesměli do komory vstoupit před roboty.

„Pomalu, " nařídil. „Ať nás roboti dojdou. " "

Afričan věděl, že sebemenší chybička může celou akci pokazit. Když už nemohl sám nic dělat, aspoň se musel snažit získat pro Marshalla čas.

Přestože opravdu velmi zmírnili tempo, přiblížili se ke kopuli tak, že Čubaj vstoupil jako první a hned za ním Noir.

Komora byla temná jako číhající pekelný chřtán. Čubaj váhavě vykročil. Ohlédl se aby zjistil, že mají roboty v patách.

„Dohnali nás, " řekl Teschmann, který tvořil konec skupiny.

Čubaj vstoupil do komory.

„A jsme v pasti, " řekl Hanson.

Čubaj slyšel z jeho hlasu strach. Strach, který si Hanson dosud patrně ještě neuvědomoval, ale který si dříve nebo později uvědomí a promění ho v paniku.

Mutant se rozhlížel v osvětlené komoře.

Proč se neotevíral vnitřní vstup, aby mohli vejít do kopule? Viděl, jak se Noir netrpělivě pohnul. I Čubaj začínal ztrácet trpělivost.

Vtom se vnitřní stěna otevřela a uvolnila pohled do jakési haly. Roboti okamžitě opustili komoru a sebejistě kráčeli kupředu.

„Půjdeme za nimi, " přikázal Afričan.

V bočních stěnách haly se nacházelo několik dveří, označených

číslicemi. Kdesi za nimi museli být zajatí Skokani, aniž by tušili, že dovnitř vniklo deset Pozemšťanů, aby je zachránili.

Muži následovali roboty až k výtahu, ve kterém však bylo místo pouze pro pět osob. Ze sedmi robotů nastoupili čtyři, tři zůstali čekat. Sklem výtahových dveří Čubaj sledoval, jak roboti sjíždějí do podzemí.

„Kopule je podsklepená, " poznamenal Teschmann. „Kdo ví, co tam dole bude. "

Po chvílce se výtah vrátil. Nastoupili tři roboti, Čubaj a Teschmann.

„Přijďte s ostatními muži za námi, " přikázal Čubaj Noirovi.

Výtah padal do hlubiny. Čubaj se snažil odhadnout hloubku, ale pak se výtahová kabina náhle zastavila a muži vyšli na bílou chodbu plnou dýmu. Čubaj měl pocit, že kdesi vzadu vidí obrysy robotů.

Cítil, jak s ním Teschmann třepe.

„Výtah!" zvolal technik. „Zastavil se!"

Vnější teplota musela být vysoká, protože se jim orosily masky helem. Čubaj se obrátil zpět k výtahu.

„Asi reaguje na nějaký impuls, který jsme vyvolali, " řekl.

Z mlhy vyšel robot a položil cosi vedle výtahu. Pak zase zmizel. Čubaj se sklonil, aby ten předmět přezkoumal.

„Co je to?" nedůvěřivě se zeptal Teschmann.

„Kousek oděvu, " pomalu odpovídal mutant. „Oděv galaktického obchodníka. "

Teschmann se zatvářil zhnuseně.

„Je to hrozně špinavý, " řekl.

Čubaj předmět pustil.

„Pojďte, " řekl. „Musíme se postarat o výtah. "

Nechtěl Teschmanna zneklidňovat, ale měl určitou představu o významu jejich nálezů. Nyní už věděl, co ti roboti vzadu dělají. Pátrali na rozkaz Posbíů po uprchlém Skokanovi, který unikl kanalizací. Přirozeně, že to byla jenom domněnka, ale teleporter si neuměl představit jiný důvod pro existenci tak špinavé vesty.

Teschmann se postavil k výtahu.

„Skočím nahoru k Noirovi, " řekl Čubaj. „Chovejte se tu klidně."

Sotva zmizel, výtah se pohnul a sjížděl níže. Teschmann

bezděčně vykřikl a zahleděl se do dýmu. Znovu se připotácel robot. Vypadal jako opilý. Když se mlha trochu rozptýlila, technik konstatoval, že to není robot.

Byl to Skokan, oblečený jenom do roztrhaných kalhot. Díval se na Pozemšťany vytřeštěnýma očima, vykoktal pár nesrozumitelných slov. Pak se zhroutil.

Myslí si, že má před sebou Posbie, pomyslel si Teschmann.

Vykročil ke Skokanovi, který se pokoušel odplazit, chytil ho a zvedal na nohy. Skokan byl strachy pološilený. Teschmann ho už chtěl uklidnit, když se objevil další robot a podepřel raněného z druhé strany. Teschmann cítil, jak robot míří k výtahu. Nezbylo mu než se podrobit. Skokan zasténal a pokoušel se jím vytrhnout, ovšem marně.

Všichni tři nastoupili do výtahu a rozjeli se.

Technik se koupal ve vlastním potu, ale nemohl dělat nic jiného, než podpírat Skokana a zírat na něj.

Výtah se zastavil. Dveře se otevřely a Ras Čubaj, který stál venku s ostatními muži, bezděčně ustoupil o krok.

„Teschmanne!“ zvolal. „Co to je?“

„Mám zajatce, “ nešťastně vysvětloval technik.

Nyní na světle Skokan konečně poznal, s kým má tu čest.

Skokanský robot si ničeho nevšímal a dál táhl svého bývalého pána za sebou. Teschmann ho pustil.

„Musíme něco udělat. “ poznamenal André Noir. „Především tomu chlapovi nasadím hypnoblok, aby Posbiům nevykládal hlouposti. “

Skokan křičel a chtěl se vytrhnout, nesmyslně kopal robota do kovových nohou.

„Ted' mu nepomůžeme, “ řekl Čubaj. „Musíme si najít bezpečný úkryt. “

Chvíli přemýšlel.

„Až ho najdeme, skočím za Marshallem, abych ho podpořil. “

Pak všichni nastoupili do výtahu.

* * *

Atkins a Wuriu Sengu dorazili se svými muži k bunkru a Marshall je tam informoval o situaci. Cliff Atkins byl jedním z nejlepších transponderových techniků, ramenatý chlapík s odvážnými modrými očima.

„Nemůžeme na Čubaje a jeho skupinu déle čekat, " řekl Marshall nakonec. „Čas nás tlačí. Možná, že se Rasovi později podaří za námi přijít. "

Atkins se chytil dopravního pásu a zatahal za něj. Pak se spokojeně zašklebil.

„Musíme si na to lehnout. "

Sengu přikývl a vylezl na pás jako první...

* * *

Marshall věnoval pozornost okolí pásu. Gucky měl pravdu když tvrdil, že se prostor kolem pásu zúží. Pak se setmělo a jen čas od času se jim nad hlavami mihlo světlo.

„Vidíte vůbec, kam nás to nese?" zabručel Dr. Bryant.

Marshall se tiše zasmál. „Já už myslel, že jste se praštil do hlavy. Ne, nevidíme nic, ale nesmíme riskovat zapnutí svítilny. " Pak zachytil telepatický impuls od Guckyho.

„Všichni muži jsou na páse, " říkal Gucky. „Teď nasedám i já. "

„Dobrá, " odpověděl telepatickou cestou Marshall. „Dej na sebe pozor, prcku. "

Slyšel v helmové vysílačce jak někdo zaklel a hned nato se rozsvítilo světlo.

„Vypnout lampu!" zařval Marshall. „Který hlupák to udělal!"

„Odpusťte, " ozvalo se. „Málem jsem ztratil zbraň. "

„Delivry, " zavrčel Marshall. „Ať už se to nestane. "

Delivry odevzdaně zmlkl, ale v duchu proklínal všechny ty mutanty, které musel poslouchat. Byl přece odborníkem na transpondery a ne rváčem jako oni.

John Marshall se pokoušel očima proniknout temnotou. Nebyl to zrovna příjemný pocit nechat se unášet neznámo kam.

Vtom pocítil, že mu cosi přejelo přes oblek. Dostal strach, ale rychle se uklidnil. Asi jenom nějaké čidlo...

„Pozor, Docu!“ zvolal. „Nelekněte se!“

Ale než stačil vyslechnout poznámku Dr. Bryanta, cosi s ním smýklo a shodilo ho to. Překulil se a šílenou rychlostí klouzal dolů po šikmé ploše. Chtěl zařvat varování, ale narazil do něčeho tvrdého, pak ho to znovu překulilo a klouzal jiným směrem. Jeho bojový oblek našťestí vydržel i takovou zátěž.

Něco se kolem něj pohybovalo, takže se toho chytil. Ohmatal to a zjistil, že je to tělo v bojovém obleku a s robotskou maskou.

Pás změnil směr. Nahoře se ho dotklo čidlo, které určovalo, kterým směrem se ten který náklad vydá. Menší balíčky šly asi dál, ty větší byly překládány.

Marshallovi nezbyvalo, než zapnout helmovou svítilnu, nechtěl-li riskovat náraz do další stěny. Paprsek ozářil šikmou plochu, po které muži klouzali dolů k jakýmsi záchytným kovovým chapadlům, která Marshalla nenaplňovala důvěrou.

„Gucky!“ pomyslel si intenzívně. „Zastav to!“

Možná, že by myšob dokázal svými telekinetickými schopnostmi zastavit dopravní pás dřív, než se některý z mužů zraní. Atkins byl u chapadel první. Podařilo se mu postavit se na nohy, ale pak ho ocelové paže chytily a odnášely do zóny světla.

„Oni si toho všimnou, John, “ telepaticky naléhal Gucky. „Budou kontrolovat, co se s tím pásem stalo. “

„Správně, “ odpověděl v duchu Marshall, ale už byl také v sevření chapadel, která si ho podávala, ale nakonec ho postavila na nohy. Rozhlížel se. Viděl Atkinse.

„Rád bych věděl, kde to tady jsme, “ řekl.

Marshall osvětloval okolí. Zřejmě se nacházeli v uzavřeném prostoru, protože paprsek všude narážel na hladké stěny.

„Žádná velká místnost, “ mínil klidně Atkins.

Ve stejný okamžik vedle nich přistál Dr. Bryan.

„To není místnost, “ ztěžka poznamenal Marshall.

Atkins se ohlédl a jeho svítilna opsala oblouk.

„Co to tedy podle vás je?“

„Nádrž, “ odpověděl Marshall. „Nádrž na materiál, která svou velikostí zhruba odpovídá lidskému tělu. “

Atkins se díval pod nohy. „Co by to mohlo být?“

„Nezajímavé. My musíme hlavně zjistit, jak se odtud dostaneme."

Muži se postupně shromažďovali. Světla jejich svítilen ozařovala nádrž. Marshallovo tvrzení se ukázalo trefné. Ve stropě objevili uzavřené otvory. V boku byl zářez, kterým přicházel materiál.

Gucky a Tako Kakuta vedli krátkou poradu. Rozhodli se, že myšob riskne teleportaci na střechu nádrže, aby zjistil, jak daleko se dostali.

Gucky dematerializoval bez větších problémů.

O zlomek vteřiny později Marshall zachytil myšobovy myšlenkové impulzy.

„Dokázali jsme to! Jsme v továrně, John!"

„Dostaneme se odtud?"

„Je to jednoduchý, John. V boku nádrže je východ. Myslím, že ho dokážu telekineticky otevřít. "

„Vidíš Posbie?"

„Je to velká tovární hala. Všude pracujou automaty. Žádný Posbie nevidím, jenom skokanský roboty. "

Ve světle lamp myšob vypadal jako duch ze zlého snu. Marshall vytáhl programovací disketu a předal ji Kakutovi. Nový program měl pomocí centrálního počítače základny vyslat mechanickou opravárenskou jednotku do pouště k vraku lodi. Marshall věděl, že Kakutovi nemusí zvlášť klást na srdce, aby disketu pečlivě střežil.

„Centrálu najdeme snadno, " poznamenal Gucky. „Ovšem předpokládám, že Posbiové kontrolují její činnost. "

„To bezesporu, " souhlasil Marshall.

„Dobře, šéfe, " klidně opáčil Kakuta. „Skáčeme, Gucky. "

„Eště počkej!" zvolal Gucky. „Nejdřív jim otevřeme tu nádrž!"

Myšobovy parapsychické síly zapracovaly, Marshall vydal svým mužům nové rozkazy a pak Kakuta s Guckym zmizeli.

* * *

Člověk nemusel být génius, aby našel počítačový kontrolní systém loděnice. Galaktičtí obchodníci stavěli své základny vždy podle stejného systému, jenom občas došlo k nějakým změnám.

Kakuta a Gucky se už při třetím teleportačním skoku dostali tam, kam mířili.

Kakuta se věnoval přeprogramování a Gucky mezitím hlídal vchody. Ve velínu se pohyboval jenom jediný speciální robot Skokanů, ale choval se klidně.

„Tak, " řekl spokojeně Kakuta a ustoupil o krok. „Už je to hotovo. "

„Raději vypadneme, " zapištěl Gucky. „Ať jsme včas připravený do akce. "

* * *

Loděnici opustilo vskutku makabrozní procesí. Mířilo do pouště. V čele jel obrovský stroj, vířil písek a mračna prachu. Za ním se pohybovaly čtyři neobvyklé postavy. Bylo vidět, že mají co dělat, aby stroji stačily. Občas některá z nich šťavnatě zaklela. Za čtveřicí pak následovalo patnáct speciálních robotů Skokanů. Ti nenadávali, protože jim ďábelské tempo nijak nevadilo. O kus dál za nimi se pouští propracovávala skupinka mužů, potom jel ještě jeden stroj a v závěru kráčelo dalších patnáct skokanských robotů.

Čtyři muži za prvním strojem byli Pozemšťané Marshall, Kakuta, Dr. Bryant a Atkins. Dívali se do zádi stroje, aniž by viděli, kam jdou.

„Upřímně řečeno, takhle těžké jsem si to nepředstavoval, " oznamoval Atkins. „Možná, že bychom si měli to pochodování ulehčit pomocí antigravu bojového obleku... Nikde nevidím Posbie. "

„Zůstaňte nohama na zemi, " varoval ho Marshall. „Posbiové jsou blíž než si myslíte. "

Vozidlo náhle změnilo směr.

"Už vidím vrak, " oznamoval Dr. Bryant. „Musíme urazit ještě pár set metrů. "

„Ten stroj má patrně možnost naložit vrak na antigravová pole. Zpátky už bychom neměli jít po svých, snad se budeme moci hned porozhlédnout uvnitř vraku. "

* * *

Vrak TOTZTY IX dopadl na svah písečné duny. Bývala to nová, moderní loď, pýcha patriarchy Totztala.

Stroj v čele kolony přijel až k vraku. Marshall, Kakuta, Bryant a Atkins zůstali stát v otevřeném vstupu a sledovali, co budou dělat roboti. Ve srovnání s obřím doutníkem lodi vypadaly oba stroje jako mravenci. Roboti bez zaváhání vstoupili na palubu a rozdělili se do několika skupin.

„Nač ještě čekáme?“ zeptal se Marshall.

Následovali roboty do nitra lodi. Nikde nenašli žádné větší škody. Pro většinu mutantů nebyl pohled do lodi Skokanů neznámý.

Marshall věděl, kudy se dostanou do velínu. Nechal dva muže u vchodu, aby pozorovali poušť, ostatní rozeslal po lodi. Sám pak šel s Guckym, Jokidou, Atkinsem a Dr. Bryantem k velínu. Narazili na tři skokanské roboty, kteří přinášeli zničený přístroj.

Pak dorazili k velínu.

Marshall stiskl kliku dveří. Šly otevřít jen velmi ztěžka, byly vzpříčené. Pootevřel je tedy aspoň na šíři dlaně a podíval se dovnitř.

Velín byl osvětlen a u počítače pracovalo nejméně sedm Posbiů.

Marshall se bleskurychle otočil.

"Co se děje?" netrpělivě se zeptal Atkins.

„Posbiové... Jsou tam... ”

„Kolik?“ chtěl vědět Kakuta.

„Sedm, možná víc. Pracují u počítače. Nevypadá to, že by je příchod opravárenské jednotky nějak zajímal. ”

Marshall se opřel o stěnu. Dříve nebo později muselo ke kontaktu s Posbii dojít. Ovšem že tomu bylo právě teď a tady, to byla nešťastná náhoda.

„My ale musíme do velínu, abychom zjistili, který z agregátů lodi funguje. Musíme k němu připojit transponder. ”

„Já vím, ” hlesl Marshall.

Cliff Atkins se svým mocným tělem opřel o dveře, aby je otevřel. Marshall mu v tom nebránil. Museli zkrátka věřit, že je Posbiové budou považovat za roboty. Nedalo se říct, že by se k transponderu připojili zcela nepozorovaně. Až budou s vrakem v loděnici, určitě se připojí ještě víc Posbiů.

„Já to udělám, " řekl Jokida Atkinsovi. Pod vlivem telekinetických sil se dveře konečně otevřely. Marshall věděl, že nesmí zaváhat, protože každé zaváhání by vypadalo podezřele.

Posbiové přerušili činnost a napřímili svá bizarní těla. Marshall pokračoval v cestě jako by se nic nedělo. Doufal jen, že se nestane chyba.

Uvnitř postávalo devět Posbiů. Marshall počítal se vším, i s tím, že na něj Posbiové zaútočí, ale ti se obrátili a znovu se věnovali své práci.

Marshall se přiblížil k ovládacímu panelu.

„Co budeme dělat, až sem přijdou skokanští roboti?" hlesl vedle něj Atkins.

Marshall se podíval na Dr. Bryanta, který stál u kontrolního panelu. Kakuta a Gucky se věnovali spojové centrále.

Vtom se loď zachvěla a pohnula. Síly antigravu ji vyzvedávaly z písku. Marshall se raději chytil panelu, ale TOTZTA IX zůstávala v horizontální poloze.

Do velínu vstoupil Islacker a nenápadně přistoupil k Marshallovi.

„Transmitter se nachází v jednom z dolních skladů, " řekl. „Vypadá to, že je zcela v pořádku. "

„Myslím, že je tu dokonce několik agregátů funkčních, " mimochodem poznamenal Dr. Bryant. „Vypadá to, že jsme měli štěstí. "

„Prohlédl jsem si ten transmitter, " řekl Islacker. „Jedná se o velkotransmitter Akonanů. Budeme mít problémy s připojením, doktore. "

Dr. Bryant však odpověděl: „Společně s Atkinsem zapojím jakýkoliv stroj. "

Atkins cosi zabručel, ale Islacker se nenechal zmást. „Je vyloučeno, abyste ten transmitter připojili přímo k agregátům. Akonské transistory mají řízený přívod energie, který je nutno kontrolovat, aby nedošlo ke katastrofě. "

Marshall se do debaty vložil: „Kolik času na to budete potřebovat?"

„Nejméně šest hodin, " přiznal Dr. Bryant proti své vůli.

Marshall vytřeštil oči. Šest hodin! Během takové doby by Posbiové mohli zjistit, co se stalo! To je velmi nebezpečné!

„Co teď, Johnne?“ zeptal se Gucky.

„Zdá se, že to budeme muset vzdát, “ mínil telepat.

„Počkejte, “ ozval se Atkins. „Pokud vím, Skokani netuší, jak se takový transmitter připojuje. “

„U všech planet!“ ujelo Marshallovi. „Myslím že vím, kam míříte!“

„Akonští vědci mezi zajatci, “ vysvětloval Atkins. „To oni měli původně připojit transmitter. Doufejme jen, že jsou ještě mezi živými. Posbiové je určitě umístili k ostatním zajatcům do kopulí. “

S novou nadějí se Marshallovi vracela stará rozhodnost. Vypadalo to, že by se jim mohlo podařit naplnit jejich záměr. Ale museli jednat velmi rychle.

„Musíme se zmocnit akonských vědců a dopravit je na palubu TOTZTY IX, ale Posbiové si toho nesmějí všimnout, Cliffe, “ řekl Atkinsovi.

„My je přineseme, “ ozval se Gucky.

„Jistě, to asi bude jediná možnost. Kakuta a Gucky se budou pohybovat od kopule ke kopuli, dokud nenajdou Akonany, “ řekl Marshall a zapřemýšlel. „Ovšem Akonané musejí být vybaveni individuálními absorbéry a robotskými maskami jako my, protože jinak by to nebylo na nic. “

„Postaráme se, “ řekl Kakuta. „Na naší malé základně na poušti máme ve stanu potřebné věci. “

Marshall mávl rukou.

„Pospěšte si, “ řekl naléhavě. „Ale opusťte centrálu dřív, než budete materializovat. Nevím jak by naši přátelé reagovali, kdybyste se jim vypařili přímo před nosem. “

* * *

Tohobal byl nejstarší ze zajatců na obytné stanici V. Přestože ho k tomu nikdo nevyzval, stal se velitelem kopule. Tohobal nebyl nijak zvlášť inteligentní, přestože měl na to, aby převzal roli patriarchy. Předtím než se dostal do zajetí, byl dozorčím náhradního oddělení

VII a vykonával klidnou, pohodlnou práci. Zloby vůči Posbíům se zbavil, když zjistil, jak snadno může manipulovat ostatními Skokany. V obytné stanici V se jich zdržovalo na šest set.

Tohobal si zařídil něco jako kancelář se stolem a židlí, takže budil dojem, že se dělá něco mimořádného. Seděl u stolu a pátral po možnosti, jak zvýšit svou prestiž.

V duchu si přiznával, že většině zajatců je jeho „kancelář“ lhostejná a prostě ji ignorovali. Ovšem byla tam i skupinka, která jeho snahu o nastolení pořádku podporovala.

Tohobal už poněkolkáté prohlížel chudou složku papírů, popsanou nesmyslnými škrábanicemi. Přitom se nenápadně podíval na hrstku Akonanů, kteří s nimi sdíleli zajetí. Nerozuměl jim a bál se jich.

Vtom se přímo před jeho stolem zjevila postava!

Vynořila se z tenkého mihotání, chvilku byla rozmazaná a pak zhmotněla. Tohobal si zprvu myslel, že se jedná o halucinaci. Promnul si oči a doufal, že to brzy přejde.

Když se podíval znovu, už tam byla i druhá postava. Tohobal zaječel a chtěl se schovat pod stůl.

„Hlupák!“ zavrčel Kakuta. „Všechny je poblázní...“

Zajatci zbystřili. Viděli Japonce a Guckyho, ale nevšimli si, jakým způsobem přišli do kopule. Tohobal vytřeštil oči na Kakutu, který otevřel průzory helmy, aby se dal poznat.

„Uklidněte se,“ řekl Kakuta.

„Odkud přicházíte?“ zeptal se Tohobal směsicí interkosma a strašlivého skokanského dialektu.

Kakuta se usmál.

„Není čas na dlouhé vysvětlování. Řekl bych, že byste rádi unikli ze zajetí. Když rychle pochopíte novou situaci, pomůžeme vám.“

Tohobal se snažil chápat.

„Vy jste Pozemšťané?“ zeptal se opatrně.

Kakuta přikývl. Nelíbilo se mu, že se k nim ostatní Skokani přibližují a obklopují je. Nechtěl na sebe upozornit Posbie.

Tohobal se ironicky uchichtl. „Proč by zrovna Pozemšťani chtěli pomáhat Skokanům?“

Kakuta věděl, že by debatou s tímto hlupákem jenom ztrácel čas.

„Jsou tady Akonané?" zeptal se k věci.

Tohobal proti své vůli přikývl.

„Támhle, Tako, " ukázal do kouta myšob.

Japonec se otočil a zahleděl se tím směrem. Na úzké lavičce seděly čtyři hubené postavy a tvářily se neutrálně.

„Obleky, prcku, " zamumlal Kakuta.

Gucky zareagoval. Dematerializoval před očima shromážděných Skokanů. Za několik minut se vrátí s výbavou pro akonanské vědce.

Aniž by si všimal Tohobala, Kakuta přešel k Akonanům. Prohlíželi si ho s ledabylým zájmem nadřazených. Japonec se před nimi zastavil.

„Přišel jsem, abych vám nabídl spolupráci, " řekl. „Potřebujeme vaši pomoc, abychom mohli zorganizovat útěk devíti tisíc zajatců. "

Největší z Akonanů se na něj klidně zahleděl a dal si nohu přes nohu.

„Už jsme zvážili všechny možnosti útěku, " informoval Kakutu. „Neexistuje sebemenší šance ani pro jednoho jediného zajatce. A vy si přijdete a chcete zachránit všechny. To je absurdní. "

Kakuta se přinutil odpovědět klidným hlasem: „A já vám říkám, že tu jedna možnost je - transmitter na TOTZTĚ IX. Musíte mi pomoci ho smontovat. "

V Akonanových očích se rozsvítily jiskřičky naděje.

„Ale jak to chcete udělat potom? Je tu devět tisíc zajatců!"

„Jakmile připojíme transmitter, Perry Rhodan zaútočí proti Panotolu pěti tisíci loděmi a vysadí na planetu deset tisíc bojových robotů. Nastane zmatek, ve kterém se mnohé ztratí. Protivník se bude muset soustředit na obranu. "

„Perry Rhodan, " táhle zopakoval Akonan. „Perry Rhodan... "

Vtom přímo vedle Kakuty materializovala lidská postava, která přinesla dva bojové obleky.

„Rasi!" překvapeně zvolal Kakuta. „Kde vy se tady berete?"

„Přicházím z naší základny v poušti. Gucky říkal, že tu máme práci. "

Gucky materializoval hned po něm s dalšími dvěma obleky a robotskými maskami.

„Oblečte si to!" přikázal Kakuta Akonanům.

Nejvyšší z nich vstal a řekl: „Berháan nebude dělat nic, co nebude považovat za správné!"

Kakuta tasil narkotický paprskomet a namířil na něj. Berháan se rozesmál. Vzal nabízené oblečení a začal se do něj soukat. Ostatní tři Akonané se přidali.

„Kolik Pozemšťanů se momentálně nachází na Panotolu?" zeptal se Berháan.

„Padesát, " odpověděl Kakuta. „Teď už ale mlčte a dělejte, co vám přikážeme. "

Tohobal celou dobu mlčel. Rozzlobeně se stáhl zpět do své „kanceláře". O minutu později už bylo po všem. Jenom skutečnost, že Akonané opravdu zmizeli, dávala Tohobalovi jistotu, že se mu to všechno jen nezdálo.

* * *

Jak tvrdil Berháan, bezprostředně po nouzovém přistání TOTZTY IX začali Akonané vykládat jednotlivé části transmiteru, aby jej v blízkosti lodi postavili. Když však chvíli nato došlo k útoku Posbiů, drahocenný přístroj byl ve spěchu odnesen zpátky na palubu vraku.

Berháan pracoval společně s Atkinsem. Atkins byl vyčerpán, ale nedopřál si ani chvilku oddechu. Akonané vysvětlili pozemským technikům, co všechno mají udělat. Marshall kontroloval myšlenky Akonanů a s uspokojením zjistil, že z jejich strany nehrozí podraz.

Do skladiště přišli Posbiové naštěstí jen zřídka, zdržovali se hlavně ve velínu. Po celé lodi se jich pohybovalo asi sto. Jakmile se k nim přiblížil nějaký skokanský robot nebo muži s absorbéry, Posbiové ochotně uhýbali, ale zároveň je i kontrolovali. Marshall si plně uvědomoval, že pracují na sopce, která může každou chvíli vybuchnout.

„Pokračujeme dobře, " spokojeně konstatoval Atkins. „Berháan už brzy začne transmitter zajišťovat tak, aby byl nastaven na spojení s lodí ALEXANDER. "

Marshallovy starosti momentálně nepatřily pracem na transmiteru, jako spíše zajatým Skokanům. Gucky mu totiž hlásil, že

zajatci začínají projevovat značný neklid.

Aby se zaměstnal, odešel do velínu, kde pracoval Islacker s dalšími muži.

Sotva však vstoupil, oslnil ho záblesk svařovacího plamene. Zastínil si oči, klopýtl a upadl.

A jeden z Posbíů se pohnul.

Mířil rovnou k Marshallovi.

Tak to je konec..., pomyslel si telepat.

* * *

Vždycky když se objevily, připomínaly strašidelné duchy. Aniž by se ozval strukturální zaměřovač THEODERICHA anebo jiné lodi, fragmentální lodě se vynořily z hyperprostoru. Přiletěly posily Posbíů na Panotolu.

Perry Rhodan sledoval monitory. Přemýšlel, jestli Posbiové nechťejí odvést své zajatce.

„Je tu nejméně čtyřicet nových lodí, " řekl Claudrin tlumeným hlasem. „To nám náš úkol nijak zvlášť neulehčí. "

„Buďme rádi, že jejich flotily nejsou tak početné jako naše, " odpověděl Rhodan.

Ještě stále nepřicházela osvobozující informace z ALEXANDERA. Rhodan věděl, že už nezbývá mnoho času. Pokud by se Marshallovi a jeho mužům nepodařilo během následující hodiny uspět, Posbiové začnou nakládat zajatce.

Rhodan dostal děsivý nápad: proč nevydat rozkaz ke svržení fúzních bomb na Panotol? Padesát Pozemšťanů varuje, aby se mohli včas vrátit.

A Skokani? Copak se dlouhá desetiletí nesnažili ze všech sil škodit Pozemšťanům? Váhali by, kdyby smrtí Pozemšťanů získali nějaké výhody?

Rhodan se kousl do rtu. Neměl právo takhle přemýšlet. Nesměl odsoudit devět tisíc Skokanů k smrti jenom proto, že se Země octla v ohrožení.

„John si musí pospíšet, " řekl. „Pokud se mu vbrzku nepodaří naložit Skokany do transmiteru, budeme muset přerušit akci... "

Rhodan cítil únavu.
Nepřekonatelnou únavu...

* * *

Posbi byl dva metry daleko, když Marshall cítil, jak ho cosi chytá a zvedá. Prudce se otočil a spatřil Jokidu, který mu pomáhal na nohy.

Posbi se zastavil a němě je pozoroval. Jokida Marshalla podepřel a krácel vedle něj.

„Nikdy se nepletou skokanským robotům do práce. To je naše štěstí. ”

Marshall suše polkl. Nebezpečí ještě nebylo zažehnáno.

„Čeká, že mě budete opravovat, Jokido, ” řekl. „Zdá se, že ho to hrozně zajímá. ”

Posbi jim zůstával v patách.

„Tak co mám dělat, šéfe? Mohl bych vás třeba rozebrat... ”

Vtom Marshall zachytil telepatickou zprávu z paluby THEODERICHA: „Pospěšte si, John. Dorazily další fragmentální lodě. Musíte spěchat!”

Na mutantově čele se objevily kapičky potu. K dalším krokům se musel nutit. Jak se zbavit toho Posbie, aby mohl pokračovat v práci?

„Co je to s vámi?” zeptal se Islacker, když k němu přišli.

„Zranil jste se?”

Marshall mu vysvětlil, co se stalo. Jokida ho odvedl do kouta a položil ho na zem. Sklonil se nad něj, ale pořád cítil v zádech zvědavého Posbie.

„Už jsme skoro hotoví, ” oznamoval Islacker. „Dr. Bryant chce vyzkoušet první transiterový přesun. ”

„Musím něco udělat, šéfe, ” řekl Jokida. „Ten mizera čeká, jestli vás začnu opravovat. ”

Aniž by čekal na další instrukce, zabral za Marshallovu masku a předstíral činnost.

„Transmitter!” zvolal Islacker. „Funguje!”

* * *

Ze světelného oblouku transmiteru vystoupil muž. Sundal si masku a s úlevou se nadechl. Velitel lodi ALEXANDER plukovník Pfayl mu kráčel v ústřety a potřásl pravicí.

„Jmenuji se Dr. Bryant, " řekl muž. „Transmitter pracuje. Oznamte to Rhodanovi. "

Jedno Pfaylovo gesto stačilo a první důstojník lodi se pohnul, aby vykonal rozkaz. Plukovník se zahleděl na transmitter.

„Kdy můžeme čekat první zajatce?" zeptal se.

„Skokani jsou ještě pořád v kopulích. Musíme počkat, dokud Rhodan nezaútočí. Teprve pak se můžeme pokoušet vysvobozovat zajatce. "

Vědec zavřel helmu a nasadil si robotskou masku. Pak se otočil k užaslému kapitánovi, který nechápal, proč se vrací.

„Jsem u toho od začátku, " vysvětloval Dr. Bryant. „Proto u toho budu až do konce. "

A vstoupil zpátky do transmiteru.

* * *

Pět tisíc kulovitých lodí se téměř zároveň vynořilo z poloprostoru a zaútočilo proti prstenci fragmentálních lodí, rozmístěných kolem Panotolu. Zmatené reakce Posbiů dokazovaly, že roboti už s dalším útokem nepočítali.

Vždy zhruba sto lodí Pozemšťanů útočilo proti jedné fragmentální. THEODERICH bojoval sám, ale měl fiktivní transmitter. Vesmír kolem Panotolu se plnil atomární energií.

Perry Rhodan sledoval bitvu z velínu vlajkové lodi. Posbiové se začínali formovat. Ztráty mezi Pozemšťany narůstaly. Rhodan rozkázal, aby se všechny zasažené lodě stáhly.

Šedesát rychlých křižníků městské třídy proniklo do atmosféry Panotolu. Kolem základny byly svrženy středně velké jaderné bomby. Záblesky explozí vnikaly až do horních vrstev atmosféry.

„Máme ještě čtrnáct bomb, pane, " hlásil major Slide Nacro poté, co exploze roztrhla další fragmentální loď v jejich blízkosti.

Posbiové už věděli, že vlajková loď je pro ně nejnebezpečnější.

Proto ji soustředěně ostřelovali. Claudrinovi často nezbylo, než se ponořit do ochrany librační zóny poloprostoru.

Ostatní lodě flotily bez ustání provokovaly a obtěžovaly fragmentální lodě jako hejna sršňů. Ale jen málokdy se jim podařilo docílit významnějšího úspěchu.

Při dalších útocích Nacro dvakrát minul cíl. Velitelé Posbiů už reagovali obratněji.

„Dobrá, " poklepal Rhodan Claudrinovi na rameno. „Jděte níž k povrchu planety. "

Ve výstupech THEODERICA se už řadili bojovní roboti. Každý jednotlivě byl vyzbrojen raketometem. Měli způsobit zmatek, který by Marshall a jeho muži využili k vysvobození zajatců.

Mezitím se k vlajkové lodi přilepily tři fragmentální křižníky.

„Máme je v patách, " zabručel Bully.

„Už je vidím!" poznamenal Nacro.

„Musíme se jich zbavit, i kdyby nás to mělo stát poslední zásobu bomb, " klidným hlasem konstatoval Rhodan. „Claudrin nemůže zastavit, dokud budeme pronásledováni. "

Přes monitory přejel záblesk první exploze. Z moře zkázy vylétly už jen dva fragmentální křižníky a ochranné štíty THEODERICA se chvěly pod palbou. Nový výstřel majora Nacrose opět nezasáhl cíl, ale třetí bomba zničila další loď. Poslední fragmentální loď se dala na ústup, ale dalo se čekat, že se brzy objeví znovu.

„Teď rychle, Jefe, " přikázal Rhodan. „Otevřít výstupy!"

* * *

John Marshall minul Tamu Jokidu pohledem a překvapeně sledoval jak se Posbi obrací a odchází z velínu. Jokida přerušil „opravu" a všichni Posbiové se vyhrnuli z velínu, jako by byli řízeni tajným rozkazem.

„Co to znamená?" překvapeně se zeptal Islacker.

Marshall pochopil: objevilo se něco důležitějšího, než byla oprava TOTZTY IX. Mohlo to znamenat, že Rhodan opět zaútočil.

„Rychle k transmitteru!" vykřikl šéf jednotky mutantů a rozběhl se jako první.

* * *

„Plukovník Pfayl už čeká, " usmíval se Dr. Bryant před transmiíterem.

John Marshall přikývl.

„Gucky, Ras a Tako - vy společně se třemi dalšími mutanty skočíte ke kopulím. Já půjdu s Guckym, Ras vezme Sengua a oba Japonci skočí spolu. "

Pak se podíval na mlčící Akonany.

„Vy už můžete odejít do bezpečí, Berháane, " řekl a ukázal na transmiíter.

Berháan ukázal na ostatní techniky. „Kdy půjdou tihle muži?" zeptal se.

Marshall překvapeně vzhlédl. „Ti musejí počkat. "

„Pak, " usmál se Berháan, „počkáme i my. "

* * *

Obytné kopule se leskly ve světle slunce Panot, když Gucky společně s Marshalllem materializovali přímo vedle vchodu do podzemí. Okolí vypadalo klidně a opuštěně, nikde nestál ani jeden Posbi.

Ještě nenastal čas pro vysvobození zajatců. Posbiové se sice soustředili na vesmírnou bitvu, ale kdyby se mělo dít něco nepřístupného na planetě, jistě by zasáhli.

Mutanti museli počkat na dva plánované útoky: bombardování základny a útok tisíců bojových robotů.

Na obzoru se zablesklo a krajinu zatopilo světlo.

„Bomby!" zaječel Gucky. „Naše lodě bombardují poušť!"

Světlo se objevilo i na opačném konci loděnice. Země se rozechvěla. Na prostranství se objevili Posbiové a prchali do bezpečí. Na povrchu planety nestála ani jedna fragmentální loď, protože všechny bojovaly ve vesmíru.

„Na co ještě čekáme?" vyjel Gucky.

Marshall ho však chytil za packu.

„Trpělivost... "

Čekali jen pár vteřin.

Pak začali z nebe pršet bojovní roboti Pozemšťanů.

„A jdeme na to, prcku... Zajatci musejí během půl hodiny projít všichni transmittersem... Raději rychle... "

* * *

Skokani stáli tváří v tvář Rasi Čubajovi a bránili se odchodu, který jim Afričan doporučoval.

„Nechceme z jednoho zajetí do druhého, " vrčel Skokan v čele zajatců. „Zatím se nám nic nestalo. Ten, kdo tady rozhazuje bomby, jsou Pozemšťani!"

„Dobrá, jak chcete, " odpověděl Čubaj. „Já už kvůli vám nebudu riskovat život. Dělejte si, co chcete. My teď musíme podminovat loděnici. "

Skupinka asi třiceti mladých Skokanů se protlačila až k němu. „My jdeme s vámi, pane. "

Vyvolali tím v řadách zajatců rozčilení. Jeden druhého překřikoval, začínali se prát.

Čubaj zvedl zbraň a vystřelil do vzduchu.

„Takhle by to nešlo!" řekl. „Chovejte se rozumně. Vaše chování je ostudné! Můžete hlasovat! Kdo je pro odchod do transmittersu, ať zvedne ruku!"

Většina Skokanů byla pro.

* * *

Když Perry Rhodan vydal rozkaz k ústupu, více než třetina jeho lodí utrpěla těžké škody. Některé z posádek musely opustit palubu, aby se zachránily. Pro mnoho mužů však byla každá pomoc zbytečná. Vesmírná bitva nad Panotolem stála Sluneční říši stovky životů jejich nejlepších synů a přitom se pořád ještě nevědělo, jestli jejich oběti nebyly marné.

Nejméně 28 fragmentálních lodí bylo zničeno pomocí fiktivního transmittersu...

Co zbylo víc?

Rhodan vydal rozkaz k ústupu, ale sám letěl k lodi ALEXANDER, aby se osobně zúčastnil nakládky zajatců.

* * *

Akce „vysvobození“ byla zahájena 31. ledna 2113 - a skončila téhož dne. Později bylo zjištěno, že spojené flotily ztratily v boji 1 236 lodí, z toho 248 arkonidských robotských křižníků. Zároveň bylo zničeno zhruba deset tisíc bojových robotů. Více než všechny materiální ztráty však bolely ztráty na životech.

O tom všem však John Marshall a Gucky nic nevěděli, když kráčeli v čele zhruba 1 400 zajatců. Gucky se pohyboval vpředu, aby případně informoval Marshalla, kdyby se ukázali Posbiové.

„Na opačnou straně bojuje s Posbiema asi dvacet našich robotů, “ říkal Gucky právě. „Musíme jít doprava. “

Marshall namířil Skokany určeným směrem. Posbiové dříve nebo později museli zjistit, co se v jejich blízkosti odehrává, ovšem v tu dobu snad mohla být drtivá většina Skokanů v bezpečí. Nebylo pochyb, že by Posbiové okamžitě zaútočili proti vraku TOTZTY IX.

Marshall starostlivě pomyslel na ostatní zajatce. Momentálně se na cestě k transmitteru nacházelo asi šestkrát tolik zajatců v různých směrech. Marshall pobízel svou část zajatců k většímu spěchu.

Vtom však Gucky zmizel.

Marshall se zarazil a zůstal stát.

Co měl prcek v úmyslu? Doufal, že Guckyho nenapadla žádná hloupost.

Vedl Skokany pomalu dál, pak jim dal znamení, aby se zastavili a opatrně se podíval za roh budovy, ke které přišli. Viděl volné prostranství. Deset pozemských robotů tam obklíčilo dva Posbie, ale ne a ne je zneškodnit. Posbiové však ničili jednoho protivníka za druhým... Marshall pochopil, proč Gucky zmizel: pomáhal Posbiům ničit roboty, aby se pak Posbiové mohli přemístit jinam.

To se skutečně také stalo, sotva padl poslední robot.

„V pořádku, John, “ hlásil Gucky. „Můžeš pokračovat. “

* * *

Zajatci se blížili k centru základny z pěti různých směrů. Největší skupinu vedli Tako Kakuta a Tama Jokida. Téměř tři tisíce Skokanů.

Člověk nemusel disponovat nijak zvlášť vyvinutými jasnovideckými schopnostmi, aby mohl konstatovat, že počet bojových robotů na Panotolu rapidně klesal.

Proto byli muži u transmiteru značně napjati.

Když se na dohled objevili první Skokani, ulevilo se jim.

Atkins a Dr. Bryant pobízeli Skokany dál, zatímco velitelé skupiny - v tomto případě japonští mutanti - spěchali na pomoc dalším skupinám zajatců.

Když transmiterem prošla celá polovina zajatců, potvrdila se Van Modersova teorie, že se Posbiové rychle učí.

Biopozitroničtí roboti konečně pochopili, co se děje. Část jich bojovala dál proti pozemským robotům, druhá část se vydala na cestu, aby zničila vrak TOTZTY IX.

* * *

Plukovník Pfayl stál po boku Perryho Rhodana a pozoroval první Skokany, vycházející z transmiteru na palubu lodi ALEXANDER.

Ani se nemusel dívat na Administrátora, aby věděl, že se usmívá. Skokani se však nedůvěřivě rozhlíželi a zastavovali.

„Pokračujte, " přikázal Rhodan.

Jeden vousatý patriarcha na něj však vyjel: „Já nepřijímám rozkazy! Nacházím se na palubě lodi Pozemšťanů a žádám svá práva!"

Pfayl cítil, jak mu stoupá krev do hlavy. Chtěl se na Skokana vrhnout, ale Rhodan ho zadržel.

„Tak tady zůstaň stát, tví lidé tě ušlapou, " klidně opáčil Rhodan.

Na chvíli to vypadalo, jako by chtěl patriarcha skočit Rhodanovi po krku a Pfayl už sahal po zbrani, ale pak vousatý muž hrdě vykročil a pokračoval k výstupu z lodi, kde na zajatce čekaly čluny, které je měly transportovat na paluby jiných lodí.

Bert Islacker vyšel z transmiteru jako první Pozemšťan. Sundal robotskou masku a otevřel helmu.

„Posbiové útočí proti vřaku, pane, " hlásil Rhodanovi. „Bráníme ho, abychom k transmiteru dostali i zbývající Skokany. "

„Zvládnete to?" zeptal se Rhodan.

„Jsem o tom přesvědčen, pane, " odpověděl Islacker.

Po třech minutách přišel další Pozemšťan.

Byl to Hanson a měl na rameni ošklivé zranění. Hned ho převezli na ošetřovnu.

„Proboha, snad vydrží, pane, " hlesl plukovník Pfayl.

Rhodan momentálně nemohl udělat nic, aby svým mužům pomohl. Museli si poradit sami.

* * *

Maškaráda Pozemšťanů ztratila smysl. Posbiové jejich trik prokoukli. Zatímco poslední Skokani mizeli v TOTZTĚ IX, bytosti z fragmentálních lodí se pokoušely proniknout do vřaku. Kolem vchodu se rozmístili mutanti a technici, aby bránili ústup posledních zajatců. Především teleporterům se dařilo. Objevovali se za zády Posbiů a ničili je.

Bitvu řídil John Marshall. Vyčerpaně se rozhlížel. Věděl nyní, že akce pravděpodobně skončí úspěšně, přestože se první Posbiové už dostávali do blízkosti vřaku. Marshallovy rozkazy nyní zněly naprosto klidně. Prikázal technikům, aby odešli do transmiteru. Zůstali jenom mutanti.

Gucky materializoval vedle Marshalla.

„Už to dýl nevydržíme, John... "

Marshall se ujistil, že technici odešli.

„Zůstanu tady jako poslední, " navrhoval Gucky.

Ostatní se rozběhli do útrob vřaku. Myšob pak pomocí telekineze uzavřel vstup na palubu vřaku.

Unikli. Ve skladišti se zdržovali už jenom Dr. Bryant a Akonan Berháan. Gucky materializoval u vstupu do transmiteru.

„Na co ještě čekáme?" zeptal se zvesela.

* * *

Perry Rhodan ukázal na superbombu, kterou odnášeli dva členové posádky ALEXANDRA do transmiteru. Zlehka poklepal Guckymu na rameno.

„Žádné hlouposti, prcku, " varoval. „Jenom aktivuješ tu bombu. Pak se hned zase vrátíš. "

Gucky docupital k transmiteru. Když vešel do skladiště TOTZTY IX, ještě tam žádný Posbi nedorazil. Asi teprve otevírali vstup. Gucky zamyšleně hleděl na bombu. Definitivně zničí tuhle základnu Skokanů. TOTZTU IX to roztrhá na kusy a s ní i Posbie kolem. Nikomu se nepodaří získat data z palubního počítače. Skokani byli zachráněni.

Gucky aktivoval bombu a vrátil se do transmiteru. Když byl zpátky na palubě ALEXANDRA, technici vypnuli transmiterové spojení.

Rhodan svolal mutanty. Společně se měli vrátit na palubu THEODERICHA.

Akce „osvobození" byla úspěšně dokončena. Padesát Pozemšťanů nasadilo životy, aby zachránili devět tisíc zajatých Skokanů a Akonanů.

Protivníkovi nezůstaly žádné informace. Ale nikdo netušil, jestli Posbiové nevytáhli data z počítače vraku už ve chvíli, kdy dorazili na Panotol.

To měla ukázat teprve budoucnost.

U Posbiů člověk nikdy nevěděl předem, co udělají...

MYŠOBOVO ŠKOLENÍ

A jsem tu zase, abych vám pomohl překlenout dějovou propast mezi svazkem, který držíte v rukou, a číslem 1800 - současnými příběhy Perryho Rhodana, jejichž nová edice začne vycházet od ledna příštího roku.

Jsmo v roce 3581 a Rhodan s Atlanem cestují v lodi SOL v blízkosti vysokoenergetického víru - Jícnu...

Při následující anabázi se přátelé zapletou do konfliktu dvou superinteligencí: Císařovny Thermu a BARDIOCU. BARDIOC Perryho Rhodana unese, čímž mu dá možnost nahlédnout do velkých kosmických souvislostí. Dozví se o Sedmi mocných, kteří na svých gigantických spórových lodích šíří na příkaz kosmokratů život a inteligenci v kosmu. Pod jejich dohledem vznikl i Roj, na nějž mají Pozemšťané dosud nepříjemné vzpomínky.

Ale Mocný Bardioc klamal a vyvinul se v superinteligenci, hnanou chorobnou touhou po expanzi, která nakonec ohrožuje mocenskou oblast Císařovny z Thermu. Po krutém boji je nadbytoť poražena a spojuje se s Císařovnou.

Země a Měsíc se zatím díky IDovi vrátí na původní místo a jsou znovu osídleny přeživšími lidmi. Za pomoci Kelosků se po 126 letech podaří vypudit Lary z Mléčné dráhy. Galaxie se zvolna normalizuje, ale pro Perryho Rhodana začíná svazkem 868 další dobrodružství. ID mu předá souřadnice a nakáže mu, aby k nim doletěl a odstranil hrozící nebezpečí.

Krátce po startu lodi BÁZE volá ID o pomoc a jeho osud je zatím nejasný. V galaxii Algstogermaht dochází ke konfrontaci s tajemným robotem Lairem, který už miliony let působí na zapomenuté Bardiocově spórové lodi PAN-THAU-RA. Tam se nachází i ohnisko nebezpečí, které se kosmokraté pokoušejí zažehnat manipulací s materiálním zdrojem. Manipulace má ale katastrofální účinky na Mléčnou dráhu a může vést k záhubě lidstva.

Perry Rhodan začne pátrat po zbývajících šesti spórových lodích, aby z nich zachránil „klíče". Po mnoha dobrodružstvích mu tyto klíče konečně umožní najít uměle pozměněný materiální zdroj a veškerá nebezpečí odvrátit. Tím je osvobozen i ID, uvězněný v

materiální negaci.

Zmizením Atlana za materiálními zdroji nekončí pouze cyklus Kosmické hrady, ale i dějová nit, která se táhla přes 350 svazků a byla ukončena rokem 3587.

Děj, který jsme zatím uvedli, patří bezpochyby k tomu nejkomplikovanějšímu, co seriál za svou dlouhou historii přinesl. Nováček však v žádném případě nemusí zoufat, jestliže zatímni obsah plně nepochopil.

S Lary. Sedmi mocnými a Kosmickými hrady byl pouze vytvořen základ, na němž mělo budovat dalších tři sta svazků, ale kvintescenci toho všeho najdete v Kosmickém pozadí (viz naše svazky 128 a dále). Vzhledem k dnešnímu zaměření řady nejsou znalosti o veškerých kosmických zápletkách a propleteních nezbytně nutné. Nejnovější svazky můžete klidně číst a pochopíte je.

Nejdříve se však chceme věnovat událostem, které uvedly velký jubilejní 1000. svazek (Pozemšťan), a nasadily předběžnou korunu univerzálnímu modelu největšího SF seriálu.

OD KOSMICKÉ HANZY PO ESTARTU (svazky 1000-1399)

Několik dní po návratu BÁZE do Mléčné dráhy se objeví pověřence Vysokých mocností Sorgor Carfeš a odváží Perryho Rhodana na EDEN II -nové sídlo superintelligence ID. Tam je mu dovoleno nahlédnout do kosmických vztahů, které dosud znal jen povrchně, poněkud zevrubněji.

Sorgor a Atlan jsou dvě osoby, kterým zřejmě už před mnoha tisíci lety -ještě před Rhodanovým narozením - předali kosmokraté buněčné aktivátory. Vysoké mocnosti usilovně pátrají v celém kosmu po potenciálních nositelích přístrojů. Akce byla korunována úspěchem; většina držitelů se teď rekrutuje z řad Rhodanovy družiny.

ID dává Rhodanovi za úkol, aby založil celogalaktickou obchodní organizaci, Kosmickou hanzu. Skutečným úkolem hanzy je však obrana proti negativní superinteligenci Seth-Apophis, ohrožující mocenskou oblast ID a tím i vlast lidí. Rokem 3588 zavádí Perry Rhodan nový galaktický letopočet (NGL), aby tak zdůraznil nový úsek lidských dějin.

V srpnu 424 NGL musí Kosmická hanza odrazet první útoky Seth-Apophisu. Perry Rhodan se dozvídá znění tří základních otázek

(Co je to Frostrubin?, Kde začíná a kde končí Nekonečná armáda?, a: Kdo vytvořil ZÁKON a kam tento zákon směřuje?). Po odpovědích na tyto otázky, které mají mít nesmírný kosmický význam, pátrají kosmokraté už miliony let. Pozemšťan po nich začíná pátrat rovněž.

V galaxii Vayquost se zatím objeví už 400 let postrádaný Atlan, a to jako mentor expandujícího impéria Kranů. V roli Krandhorského orákula se už dvě stě let pokouší vytvořit nárazníkovou zónu mezi mocenskými oblastmi ID a Seth-Apophisu. Arkonidan se nakonec na palubě SOLU vrací do Mléčné dráhy.

Na planetě Khrat v galaxii Norgan-Tur, vzdálené 86 milionů světelných let, je Perry Rhodan přijat mezi Rytíře hlubin. Tuto organizaci založili před více než dvěma miliony let kosmokraté a má za cíl působit ve smyslu zachování harmonického kosmického Řádu. Až zemře poslední Rytíř hlubin, pak podle prastaré legendy vyhasnou hvězdy.

Při dalším pátrání naráží Perry Rhodan na Porleyty, což je organizace, která předcházela Rytířům hlubin. Poslední velké dílo vykonali před 2, 2 milionů let, když zakotvili Frostrubin. Potom se stáhli z kosmické scény. Později se ukáže, že Frostrubin je kosmonukleotid, který kdysi opustil své místo v Morálním kódu (viz Kosmické pozadí), a Seth-Apophis jej nejdříve zneužíval jako strašlivou zbraň a po zakotvení jako sklad vědomí. Perry Rhodan a jeho spolubojovníci se střetnou s náhle se vynořivší velkou flotilou, kterou zpočátku považují za Nekonečnou armádu z druhé základní otázky. Nekonečná armáda je ve skutečnosti pouze jiné jméno pro stále ještě neznámý Morální kód. Válečný červ, který před miliony let odstartoval z galaxie Behaynien, původního stanoviště Frostrubinu (zvaného též TRIICLE-9), pátrá po kosmonukleotidů, aby jej vrátil na místo, které mu náleží.

Oblast, pro kterou byl tehdy TRIICLE-9 příslušný, se stala negasférou, nesmírnou kosmickou oblastí, kde už neplatí přírodní zákony a panuje naprostý chaos. To je také životní oblast Pána prvků, chaotarcha, který se v následujícím ději snaží všemi prostředky zmařit Rhodanovy plány.

V galaxii M 82 Perry Rhodan nejdříve zvítězí nad Seth-Apophisem. S Taurekem vstupuje na scénu inkarnace jednoho

kosmokrata. Záhadný humanoid byl zřejmě svými soukmenovci zahrán za materiální zdroje, neboť horečně hledá možnost, aby se profiloval ve smyslu Vyšších mocností a tím si vynutil návrat do životní oblasti kosmokratů. Návrat Frostrubinu mu připadá jako vhodná možnost k dosažení svých cílů.

Na Zemi zatím bují další entita z řad Vyšších mocností. Kosmokratická odpadlice Višna, kterou vlastní touha po moci přivedla k pádu a teď znovu vstala ze tří inkarnací (je mezi nimi i Rhodanova pozdější žena Gesil), sesílá na lidstvo sedm ran, aby si je podrobila. Na poslední chvíli nad ní zvítězí Taurek. Později se vrací za materiální zdroje.

Potom Perry Rhodan získá velení nad Nekonečnou armádou. Znovu se objevuje Carfeš a oznamuje, že Perry musí s flotilou odletět na šest míst svého dřívějšího působení, na tzv. chronofosilie. Tam se nahromaděná pozitivní energie uvolní a kotva Frostrubinu se rozpadne. Roku 429 NGL se TRIICLE-9 vrací do Behanienu a je opět integrován do Morálního kódu. Gesil usmrtí Pána prvků.

Na Hoře Stvoření, základu kosmonukleotidů, má Perry Rhodan šanci najít odpověď na třetí otázku po smyslu ZÁKONU. Na poslední chvíli si však uvědomí, že záplava nových poznatků by mohla být pro jeho mozek příliš velká, a raději se stahuje. Nato dochází k jeho rozchodu s kosmokraty, kteří mu ústup nedokáží odpustit...

Pro dnešek dost - a na shledanou příště! Srdečně vás zdraví Gucky, myšob a poručík Sluneční flotily